

Giới thiệu Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá

Truyện Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá của tác giả Lam Chi Noãn thuộc thể loại ngôn tình, hiện đại, thanh mai trúc mã, thanh xuân, một tình yêu trọn đời. Có một tình yêu tồn tại ở quá khứ, giữa hai con người mà hiện tại họ chẳng còn là gì với nhau. Là vì họ còn vụn vỡ, nên tình yêu của họ còn đó.

Ôn Tâm và Thạch Mộc Hàn, một tình yêu lãng mạng. Cô mang trong mình một tình yêu lãng mạng, một trái tim ấm áp và đã dùng nó để theo đuổi anh. Liệu anh sẽ nghe trái tim của cô đập, và anh có vì cô mà đáp trả lại hay không.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

GIỚI THIỆU

“Anh có nghe thấy cái gì đang chuyển động không?” Ôn Tâm thu lại ánh mắt đang nhìn lên bầu trời, nghiêng đầu, hỏi bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Thạch Mộc Hàn lắng tai cẩn thận nghe, trừ tiếng pháo, không có bất kì tiếng động nào khác. Anh cúi đầu, nhìn khuôn mặt tinh tế yêu kiều của cô, “Không có, em nghe thấy tiếng động gì vậy?”

“Không phải gió thổi, không phải cờ bay, là tiếng trái tim em đang đập.” Cô khẽ mỉm cười, gương mặt nhuộm một tầng đỏ ửng.

Tiếng trái tim em đập?? Anh có từng nghe được?

Cô nói: Ôn trong tên của em chính là Ôn trong ấm áp (ôn ấm), Tâm là Tâm trong tình yêu (ái tâm), cho nên, em là người có hai trái tim, hơn nữa còn rất ấm áp.

Cô còn nói: Hạnh phúc đối với em, chính là trong mỗi ngày thích anh, được anh thích.

Anh nói: Ôn Tâm, theo đuổi anh nghiêm túc một chút, biết chưa?

Anh còn nói: Anh nghe được tiếng trái tim em đập vì anh, vậy còn tiếng trái tim anh đập vì em, em có từng nghe được?

~~~~~

Một vũ điệu thời gian ấm lạnh, nửa kiếp phù sinh lạnh ấm.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1: Trường đình oán

Convert + Edit + Beta: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Tác giả có lời muốn nói:

Đầu tiên nói vài lời không liên quan đã: Thẩm thoát tôi đã viết được bốn bộ tiểu thuyết rồi, truyện tôi viết đều đơn giản nhẹ nhàng..., có thể khiến mọi người vui vẻ, tôi đã hết sức hài lòng rồi. Hi vọng mọi người sẽ thích câu chuyện này. Có thể vui sướng, có thể bi thương, đây là đời người. Có lẽ có người đọc mấy chương đầu, sẽ cảm thấy nữ chính yêu một người khác quá nhanh, thật ra không phải, từ đầu tháng mười một đến tận giáng sinh hôm đó Ôn Tâm mới thật sự yêu Thạch Mộc Hàn, thật ra mất hai tháng chữa lành, thậm chí thời gian chữa lành vết thương của cô vừa bằng một học kì. Thật ra gặp đúng người rồi, quên đi phong cảnh trên đường cũng không khó như vậy.

Đoàn người lui tới cửa tàu điện ngầm không một ai chú ý tới một bóng dáng nhỏ xinh đang cuộn mình một bên, hai tay vòng qua đầu gối, vùi đầu trên gối,

bờ vai run run như có như không.

Mọi người đều quá bận, vội sống, vội chết, làm sao có thời giờ ngoảnh lại nhìn tâm trạng của một cô gái không hề quen biết.

Anh đã chọn rời khỏi, vì sao không chọn một ngày mưa, vậy thì không ai có thể thấy được nước mắt em tuôn rơi rồi.

Thật lâu sau, Ôn Tâm mới chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú đáng yêu nhưng đã đầm nước mắt, cô lấy ra một chiếc khăn tay trong chiếc giỏ trên vai, lau nước mắt trên mặt, nhưng hốc mắt vẫn còn hồng hồng, rõ ràng là dấu vết đã để lại khi khóc.

Cô có mái tóc dài qua vai, ngũ quan ưa nhìn, mặc áo lông màu sáng sáng, lại không hề mập, trái lại nhìn nhỏ xinh hơn, thân dưới mặc quần bò bó sát, vừa thấy liền biết đó là một cô gái tràn đầy sức sống tuổi trẻ. Cô hít sâu một hơi, chậm rãi lấy tai nghe màu trắng trên tai xuống, trong tai nghe vừa mới phát xong “Giống như tình yêu” của Tiêu Á Hiên.

Vì sao Ôn Tâm lại khóc nức nở ở góc này như vậy, đó là vì nghe được câu hát kia trong bài hát này, em băng qua đường, anh ở nơi đâu. Nghĩ đến người thương đang ở trên độ cao 30000 feet, trong lòng cảm thấy mất mát.

Trước đây khi qua đường, Quách Phi Nhiên luôn dịu dàng dắt tay cô, nói với cô: “Tâm Tâm, không phải sợ, em chỉ cần đi theo anh là được.” Chuyện cũ từng chút từng chút một tích tụ trong lồng ngực, cuối cùng nước mắt không ghìm được rơi xuống.

Khi cô đang bàng hoàng, nhạc chuông điện thoại “ốc sên” yếu ớt vang lên. “Tôi muốn từng bước một bò lên trên, bay về phía trước từ chiếc lá trên đỉnh cao nhất...”

“Tâm Tâm, trở về từ Thượng Hải rồi sao? Máy giờ cậu về kí túc xá?” Giọng nói êm tai của bạn cùng phòng Trần Nhục Khê vang lên.

Cô gái lấy lại bình tĩnh, dùng giọng nói có chút khàn khàn nói, “Tiểu Khê, mình ở cửa ga tàu điện ngầm, đang chờ xe buýt, trở về trường ngay đây.”

“Ừ, cậu không sao chứ, gặp mặt lần cuối chưa?” Giọng nói thân thiết của Tiểu Khê truyền đến.

Ôn Tâm khẽ thở dài, trên mặt lộ vẻ cô đơn nặng nề, môi mỏng hé mở, “Không có, yên tâm, mình chính là người có hai trái tim, mọi chuyện đợi mình trở về kí túc xá rồi nói sau.” Khi cô nói chuyện lộ rõ vẻ yếu ớt. Khóc vì đau lòng là việc cực kì tốn sức, có thể khiến người ta mất hết sức lực.

Bởi vì tên là Ôn Tâm, nên cô luôn nói bản thân có hai trái tim, thế nên nếu một trái tim tan vỡ, sẽ dùng trái tim khác tu tu bổ bổ, may và lại cho hoàn chỉnh là được.

Trần Nhục Khê nghe ra sự mệt mỏi từ giọng nói của cô, vì thế không hỏi nữa, “Được rồi, cậu đi đường cẩn thận, điện thoại, ví tiền đều giữ cho kĩ.”

“Ừ, biết rồi.” Ôn Tâm cúp điện thoại, để điện thoại vào túi trước của áo lông. Từ từ đi về chiếc xe buýt đang đứng ở trạm, ngồi xuống ghế sau gần cửa sổ xe buýt.

Cô lười biếng dựa đầu trên cửa sổ thủy tinh, mắt không chớp, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ đám bạn anh nói sau khi giờ anh đi Luân Đôn, sau này có lẽ sẽ không trở về nữa.

Thành phố đầy ấp kỉ niệm và bóng dáng của người từ nay sẽ không còn xuất hiện nữa, sẽ không còn hơi thở của anh, hương vị của anh, tất cả của anh nữa. Anh bỗng biến mất hoàn toàn trong thế giới của cô, ngay cả một lí do bỏ đi cũng không nói cho cô biết.

Anh thậm chí còn không nói ra lời chia tay, cứ thế đi tới thành phố Luân Đôn bên bờ kia lục địa với tốc độ ánh sáng.

Dường như tất cả người trên thế giới đều biết chuyện anh rời đi này, mà cô lại là người cuối cùng được biết, ngay cả cơ hội tiễn đưa cuối cùng anh cũng không chịu cho cô.

Hoàng hôn từ từ buông xuống, ánh đèn làm nhòe đi cả thành phố, cũng làm mờ đi trái tim lạnh lẽo của cô.

Đại học S là trạm xe buýt cuối cùng, Ôn Tâm xuống xe, hiện trước tầm mắt chính là trường học mang lối kiến trúc châu Âu của mình, trường học này xây trên một sườn núi nhỏ, cho nên cách một đoạn đường sẽ có một con dốc, đi ở đó, giống như đi vòng quanh núi vậy.

Dòng suối nhỏ và hàng liễu rủ đan xen uốn lượn quanh mọi góc ngách của trường học, cây ngô đồng trên sân thể dục cũng là cảnh đẹp, cộng thêm gạch đỏ hòa lẫn ngôi lam theo phong cách của trường St. John [1], không thể không nói, trường đại học này được xưng tụng là một cảnh quan xinh đẹp độc đáo.

Thật ra từ đầu, đại học S là trường đại học Ôn Tâm và Quách Phi Nhiên đều thích và hẹn nhau cùng đăng kí, bọn họ hẹn nhau cùng tới thành phố Nam Kinh này, trải qua quãng thời gian đại học tươi đẹp nhất của tuổi trẻ.

Nhưng khi đăng kí nguyện vọng anh lại gạt cô không điền vào đại học S, trường đăng kí cũng không nằm trong thành phố Nam Kinh này, toàn bộ đều là trường ở Thượng Hải. Nếu khi đó bản thân đã phát hiện ra anh không thích hợp, có lẽ sẽ không có kết quả ngày hôm nay, Ôn Tâm nhìn ngôi trường trước mặt, trái tim càng thêm lạnh lẽo.

Cũng không biết bản thân làm sao trở lại ký túc xá lầu sáu. cô chỉ cảm thấy mỗi bước đi đều rất mệt mỏi. Cầu thang dường như dài đằng đặc không có điểm kết thúc, cô thật sự vô cùng mệt mỏi. Hoảng hoảng hốt hốt mở cửa kí túc xá, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa đến...

Chỉ thấy bạn cùng phòng Triệu Tiểu Mẫn và Trần Nhực Vũ đều túm chặt lấy Thang Mỹ Gia, mà Thang Mỹ Gia đang vùng vẫy muốn đi ra ban công, còn cao giọng hét lớn “Nhảy lâu thì nhảy lâu, mình không sợ. Các cậu đừng cản mình.”

Ôn Tâm vẫn đứng nguyên, Triệu Tiểu Mẫn mắt sắc phát hiện Ôn Tâm vừa mới trở về, lo lắng kêu lên với Ôn Tâm: “Tâm Tâm, cậu mau khuyên nhủ Mỹ Gia, bọn mình khuyên thế nào cậu ấy cũng không nghe.” Đương nhiên bọn họ biết chỉ Ôn Tâm mới có thể trị được Mỹ Gia tính tình cao ngạo mà quật cường.

“Đứng đó, đứng đó.” Trần Nhực Vũ cũng hòa theo, tay vẫn vây chặt Thang Mỹ Gia.

Bộ dáng Thang Mỹ Gia không có chút khuôn phép nào, tiếp tục la lớn: “Các cậu buông ra, Tâm Tâm, mau nói với bọn họ để cho mình đi nhảy lâu, Vương mạo nói mình không dám nhảy, mình cho anh ta thấy cuối cùng mình có dám nhảy hay không.”

Ôn Tâm vừa thấy tình hình này liền hiểu ra, nhất định là Thang Mỹ Gia cãi nhau với bạn trai Vương Mạo, giận dữ muốn đi nhảy lâu.

Con gái ngày xưa cấu gắt động một tí hờ ra là một khóc hai nháo ba thất cổ, bản sửa đổi của con gái hiện đại chính là tiết mục một khóc hai nháo ba nhảy lâu.

Cô để balo xuống, bước nhanh đến trước mặt Thang Mỹ Gia, lạnh lùng mở miệng, “Các cậu buông ra.” Nghe vậy Triệu Tiểu Mẫn và Trần Nhực Khê nghi ngờ nhìn Ôn Tâm, lại cùng nhìn nhau, mới lo lắng buông tay.

Ôn Tâm làm phản chấn lại, trên mặt hiện lên nụ cười rạng rỡ, môi mỏng hé mở, “Mỹ Gia, cậu mau đi nhảy lâu đi, đây là lần sáu, không có gì bất ngờ xảy ra, cậu sẽ chết. Hậu sự của cậu không cần lo lắng, bọn mình sẽ giúp ba mẹ cậu xử lý tốt.”

Cô dừng một lát, lại tiếp tục nói, “Đứng rồi, nói không chừng lần này cậu nhảy lâu, nhà trường vì bịt miệng, sẽ giúp toàn kí túc xá chúng ta được bảo vệ... Vậy cậu thật sự đã có một cống hiến vĩ đại, mình thay mặt nhân dân bày tỏ lòng cảm ơn từ đáy lòng với cậu.”

Triệu Tiểu Mẫn và Trần Nhực Khê vốn mang vẻ mặt nghi ngờ lúc này cũng hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Ôn Tâm, không kìm được che miệng cười rộ lên.

“A..., đứng rồi, nói không chừng Vương Mạo sẽ tìm được một bạn gái mới xinh đẹp hơn cậu, yên tâm, nếu thật sự có ngày đó, bọn mình nhất định sẽ đến trước mộ phần của cậu nói cho cậu biết, đương nhiên, bọn mình nhất định sẽ mua cho cậu một bó hoa thật đẹp, cũng sẽ mang ảnh của hồ ly tinh kia tới cạnh bia mộ để cậu nhìn rõ.” Ôn Tâm tiếp tục nói không nhanh không chậm, chậm rãi rì rì, nói xong, trên mặt hiện lên ý cười như có như không.

“Ôn Tâm.. Cuối cùng cậu có phải cô gái vùng sông nước không vậy.” Thang Mỹ Gia kéo giọng cực kì dài, đôi mắt trừng thật lớn, rõ ràng đang nổi giận, hét lớn với Ôn Tâm, “Cậu không muốn sống nữa, phải không?”

“Tiểu nữ tử tuy là cô gái Tô Châu, nhưng không biết dịu dàng, cũng không biết tâm tình, qua trọng hơn là rất sợ chết, không thông nghĩ nhiều như cậu, muốn nhảy lâu thì nhảy lâu, đại tiểu thư phóng khoáng.” Ôn Tâm không nhanh không chậm nói lời này xong, mọi người đều bật cười, kể cả người đẹp Thang Mỹ Gia đang tức giận.

“Phục cậu rồi.” Lúc này Thang Mỹ Gia không còn tức giận, ngồi lên giường của mình, bình tĩnh lại, nhớ tới Ôn Tâm mới trở về từ Thượng Hải.” Cậu không sao rồi à? Gặp anh ta chưa?”

Ôn Tâm lắc đầu, mỉm cười, “Không, nói không chừng như vậy cũng tốt.” Sau đó nhìn về phía Tiểu Mẫn và Tiểu Khê bên cạnh, “Mình đi tắm trước. Buổi tối nói chuyện phiếm thêm, thế nào?”

Mọi người cùng nhau gật đầu, ngày mai là chủ nhật không cần đi học, đối với người trẻ tuổi bây giờ mà nói, thức đêm là chuyện bình thường.

Khi tắm, Ôn Tâm để cột nước lần lượt cọ rửa từ dưới lên trên, dường như vậy có thể cuốn đi hết bi thương.

Sao khi tắm xong, đứng lúc gặp Lục Ngự phòng bên cạnh, cô lắc lắc cái đầu lớn, cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Ôn Tâm, Ôn Tâm thấy bộ dáng kháu khỉnh bụ bẫm của cô nàng liền bật cười, “Làm gì vậy, chưa từng thấy người khác thất tình à.”

Lục Ngự lộ ra một nụ cười rạng rỡ, “Tâm Tâm, nghe giọng chị là biết, chắc chị không sao đâu.”

“Tất nhiên, chị đây yêu nhiều người như vậy, cũng được nhiều người yêu như vậy, chuyện nhỏ này, đã là gì?” Ôn Tâm nói rất dừng cảm, có khí khái anh hùng của nữ tướng xuất chinh trên sa trường lâu ngày. Nhưng mà lời này không biết là nói cho người khác nghe, hay là lấy cớ an ủi chính mình. ““Không thêm nghe em nói nữa, chị đi sấy tóc.” Nói xong cô liền đi nhanh về ký túc xá của mình.

Nhìn đi, già vờ không quá khó, cô cũng có thể già vờ không chê vào đâu được. Cô là người có hai trái tim, cho nên rất mạnh mẽ.

“Ừ, mau đi đi, đừng để cảm lạnh.” Tuy Lục Ngự nhỏ tuổi nhất, nhưng giỏi nhất là quan tâm người khác.

Đây là kí túc xá lớn của mười sáu người, bốn người một phòng, ba phòng liền nhau, cách nhau một bức tường, chỉ có một phòng ở phía đối diện, cách một hành lang, mà căn phòng đơn độc này luôn quay về hướng Bắc, cực kì yên tĩnh, quanh năm không đón được ánh mặt trời, đây là kí túc xá của bốn người bạn Ôn Tâm. Mọi người chung một phòng rửa mặt và nhà vệ sinh, nơi này có hai vôi hoa sen, cho nên mười sáu người dùng cũng không chen chúc.

Bởi vì đều là nữ sinh ban Ngôn ngữ và văn học Trung Quốc, tuy là sinh viên năm nhất, đầu sao cũng đã ở chung ba tháng, cho nên quan hệ đều cực kì tốt.

Cửa phòng nào cũng chưa đóng, mọi người đều biết Ôn Tâm đến Thượng Hải xa ngàn dặm theo đuổi bạn trai, ai cũng nhìn chăm chăm Ôn Tâm, dường như muốn tìm ra một chút manh mối từ trên mặt cô.

Ôn Tâm cảm chậu rửa mặt, giả vờ như không có gì trở về ký túc xá của mình.

Tiếng máy sấy vang lên, giữa tiếng ồn ào, Thang Mỹ Gia vẫn rống to cãi nhau với Vương Mạo phía bên kia điện thoại như cũ, Trần Nhượng Vũ nằm trên giường thong dong lướt web mua sắm, mà Triệu Tiểu Mẫn lại chuyên tâm đọc sách tiếng anh trên tay.

Trạng thái như vậy của ba người vẫn duy trì đến khi Ôn Tâm sấy xong tóc, giặt xong quần áo, phơi xong quần áo... Hình ảnh như vậy dường như bất động, chỉ có một mình cô là cảnh động.

Khi Ôn Tâm rửa mặt xong, an toàn bò lên giường, vừa tắt đèn, “Khi thật, tắt đèn sớm vậy.” Triệu Tiểu Mẫn vốn đang nghiêm túc đọc sách tiếng anh lên tiếng trước, cảm nói tục ở đại học là chuyện bắt buộc, bí mật kêu vài tiếng cho hả giận. Nhưng vui sướng mắt người, qua rồi sẽ tổn hại tinh thần.

“May mà hôm nay không rớt mạng.” Trần Nhượng Khê cũng tham gia vào, kế hoạch mua sắm lớn của cô vẫn chưa hoàn thành mà.

“Cậu mua được gì rồi?” Ôn Tâm cời quần áo, thay áo ngủ, nằm trong chăn, cô đã không còn hơi sức mở máy tính lên mạng nữa rồi.

Trần Nhượng Khê trả lời, “Thật ra chưa mua gì cả...” Ôn Tâm và Triệu Tiểu Mẫn đều cười ha ha, Trần Nhượng Vũ có thể dạo chợ thật lâu mà không mua đồ, bỏ rất nhiều thứ vào giỏ hàng nhưng không mua vội, nếu thứ gì đó giảm giá rồi mua mua không muộn.

“Chia tay thì chia tay.” Hồn hển rống xong câu này, Thang Mỹ Gia lấy khí thế như nữ vương cúp điện thoại, có lẽ do háng giọng âm ỉ quá lâu, giọng cô có chút khàn khàn.

Nghe câu này, ký túc xá liền yên tĩnh lại, giống như chết lặng.

Khi cãi nhau con gái luôn lấy chuyện chia tay để nói, thật ra con trai vĩnh viễn không hiểu, có thể nói hai chữ chia tay đa số là còn muốn cứu vãn, nếu con gái thật sự muốn chia tay, cô ấy sẽ không muốn nói với bạn một lời nào.

=====

Chú thích:

[1] Trường St.John: một trường đại học ở Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2: Nhìn hoa nhớ dung nhan

Edit: Thổ Lật (Cò Chymte)

Ban đêm vạn vật đều yên tĩnh, trăng sáng treo lơ lửng giữa trời cũng tỏa ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng, vừa an bình vừa yên tĩnh.

Trần Nhượng Khê tắt máy tính, ký túc xá trong bóng đêm càng thêm yên tĩnh, toàn bộ đều tĩnh lặng khiến người ta có chút mệt mỏi, Ôn Tâm ngây ngốc nhìn chăm chú vào tấm ảnh chân dung màu xám trên màn hình điện thoại di động thật lâu, nhóm lập riêng vì anh vẫn còn nguyên. Thật lâu sau, cuối cùng cô cũng sửa lại slogan của mình: Mùa đông không có anh, thì ra lạnh như vậy.

Cô lại nhìn slogan của bức chân dung màu xám kia: Tôi muốn đưa tất cả hơi ấm và ánh mặt trời mùa đông cho Tâm Tâm. Khi đó Ôn Tâm còn cười pha trò: “Gi chứ, vậy không phải sẽ nóng chết sao.”

Mà bây giờ cảnh còn người mất, mọi chuyện đều đã kết thúc, nước mắt mắt đầu rơi.

Sương mù bắt đầu vô tình nổi lên trước mắt cô, đêm tối luôn khiến ý chí của con người ta trở nên yếu ớt.

“Ngủ chưa?” Ôn Tâm khẽ hỏi.

“Chưa.” Ba người còn lại đồng thanh trả lời.

Có lẽ đêm nay đã được định trước là một đêm không ngủ.

“Tâm Tâm, nói cho chúng mình chút chuyện hôm nay đi.” Trần Nhựt Khê yếu ớt mở miệng, cô và Ôn Tâm đều ngủ ở giường trên, lại ngủ sát cạnh nhau, cho nên giọng nói bay tới lỗ tai Ôn Tâm vô cùng rõ ràng.

“Giữa trưa mình tới Thượng Hải, khi mình đến sân bay Phố Đông, máy bay của anh ấy đã cất cánh. Mình gặp bạn học của anh ấy tới tiễn, bọn họ cũng không biết vì sao anh ấy rời khỏi, có thể trở về hay không.” Nói đến đây, một giọt nước mắt sáng trong chậm rãi chảy xuống nơi khóe mắt, nhưng giọng điệu của cô vẫn bình dị như cũ, không hề lộ ra chút đau thương nào.

Có lẽ quá trình từ từ trưởng thành chính là quá trình che dấu nước mắt của bản thân, khi còn là trẻ sơ sinh, bạn có thể tha hồ khóc, bạn khóc, người nhà sẽ cười, khi còn nhỏ, bạn cũng có thể khóc, bởi vì bạn vẫn còn quá yếu ớt, khóc là chuyện bình thường. Thời thanh thiếu niên, bạn sẽ từ từ học được cách cẩn thận lựa chọn thời gian và địa điểm để khóc. Đến khi bạn lớn lên mà vẫn chỉ có một mình, bạn chỉ có thể đau đớn trốn ở trong chăn vào đêm khuya, bởi vì tất cả nỗi đau và nước mắt, chỉ bản thân có thể hiểu rõ, cũng chỉ có bản thân mới có thể gánh vác.

“Đây thực sự không giống chuyện Quách Phi Nhiên sẽ làm” Triệu Tiểu Mẫn phân tích như đúng rồi.

“Đúng đó, sao anh ta có thể không chào mà đi chứ?” Trần Nhựt Khê cũng nghi ngờ.

Lúc này, Thang Mỹ Gia chinh chiến trên tình trường lâu năm rốt cuộc cũng mở miệng, “Mình cảm thấy anh ta nhất định có nỗi khổ.” Giọng điệu của cô rất chắc chắn.

Cá tính của Thang Mỹ Gia chính là chị cả trong bốn người, trừ chuyện tình cảm của chính mình, đối với chuyện tình cảm của người khác luôn có thể phân tích sắc bén.

“Có nỗi khổ gì sao không thể nói cùng Tâm Tâm, cứ đi như vậy, có phải đàn ông không?” Triệu Tiểu Mẫn là người tính tình nóng nảy, cá tính bình thường chính là nói gió thì có mưa. Cô còn tức giận hơn Ôn Tâm, vốn cô vẫn cho rằng bạn trai Quách Phi Nhiên của Ôn Tâm là người yêu hoàn mỹ, bởi vì anh dịu dàng như ngọc như vậy, giống như một công tử nho nhã.

Ôn Tâm thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, cô cũng biết người sống bằng lý trí như Quách Phi Nhiên, chắc chắn sẽ không vô cớ bỏ đi như vậy, nhất định anh có lý do của mình, nhưng mà cô không thể dễ dàng tha thứ, anh chưa cho mình một lý do đã đi không từ biệt như vậy. Cô cũng có tự tôn và kiêu hãnh của mình.

“Tâm Tâm, bây giờ cậu định làm sao? Chờ anh ta à?” Thang Mỹ Gia hỏi, đương nhiên cô biết nỗi đau thất tình.

“Tâm Tâm, quên anh ta đi, tìm một người đàn ông tốt hơn anh ta, để anh ta tức chết.” Trần Nhựt Khê khuyên như chém đinh chặt sắt.

Ôn Tâm lau đi nước mắt ở khóe mắt, chậm rãi mở miệng, “Đương nhiên mình hi vọng có thể quên được anh ấy.”

Nhưng mà trong lúc vô tình, anh ấy đã trở thành sự sống giống như không khí trong sinh mệnh của mình, quên anh ấy chẳng khác nào bảo mình quên hít thở, mình rất sợ mình sẽ ngạt thở mà chết.

Cho nên có lẽ mình sẽ chờ đợi anh ấy, không phải cam tâm tình nguyện, chỉ là bất lực. Bởi vì ngoài chờ đợi, mình không biết bản thân còn có thể làm gì, để có thể tiêu hao những năm tháng dài đằng đẳng này.

“Cha mẹ Quách Phi Nhiên thì sao?” Tâm Tâm, cậu có thể tới nhà anh ta tìm ba mẹ anh ta mà. Hoặc cậu có thể đi Luân Đôn tìm anh ta.” Trần Nhựt Khê nhanh trí, nghĩ ra chủ ý như vậy.

Tuy quen nhau ba năm cấp ba, nhưng Quách Phi Nhiên rất ít nhắc tới chuyện gia đình của anh, phần lớn thời gian đều do Ôn Tâm ngay thẳng nói, làm tất cả bí mật của cô lộ ra dưới ánh mặt trời, mà anh là người nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng khẽ mỉm cười, thỉnh thoảng đáp lại một tiếng, có thể khiến Ôn Tâm hoa chân múa tay tiếp tục nói mãi không thôi.

Quách Phi Nhiên có thể bao dung tất cả tính khí nóng nảy của cô, sự tự do phóng khoáng của cô, tính trẻ con của cô. Anh cưng chiều cô đến cực điểm, nên bây giờ cũng khiến cô tổn thương đến cực điểm.

“Sau này đừng nhắc đến tên anh ta nữa, coi như anh ta chưa từng xuất hiện trong thế giới của mình. Từ nay về sau, mình nhất định sẽ, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, kể cả tình yêu.” Ôn Tâm lạnh lùng nói, chỉ cần nhắc đến cái tên kia lòng cô sẽ đau âm ỉ, nên cô lại đổi đề tài, “Mỹ Gia, cậu và anh Mạo lại làm sao vậy?”

“Còn không phải vì bạn trai cũ của mình gọi tới sao, Vương Mạo chính là hẹp hòi như vậy đấy.”

“Đó là bởi vì anh ấy quan tâm cậu mà, Trương Ngô Nhuận cũng đã không gọi cho mình mấy ngày rồi.” Triệu Tiểu Mẫn uể oải nói ra sự thật này, cô và Trương Ngô Nhuận yêu xa, mặc dù trước đây Ôn Tâm và Quách Phi Nhiên cũng vậy, nhưng Ôn Tâm và Quách Phi Nhiên là một người ở Nam Kinh, một người ở Thượng Hải, ngồi xe hai giờ liền tới, mà Trương Ngô Nhuận ở Vũ Hán, về xe lại đắt như vậy, nên Triệu Tiểu Mẫn luôn ăn mặc tiết kiệm luôn đi tàu tới gặp anh, tuy thời gian đi tàu hơi dài một chút, nhưng giá cả cũng rẻ hơn.

“Trong tình yêu, quan tâm quá mức chính là làm nhục, giữ một khoảng cách thích hợp mới có cảm giác thần bí.” Trong lòng Mỹ Gia vẫn còn tức giận, chỉ cần cô thực sự nổi giận, dù mọi người có khuyên giải ra sao cũng vô ích, chỉ có thể chờ cô tự mình từ từ bình tĩnh lại, mọi chuyện mới có thể thông suốt.

“Độc thân muôn năm.” Lúc này, Trần Nhựt Khê cao giọng la lên, những cô gái đang yêu luôn có nhiều phiền não như vậy, con trai quá tốt với bạn, bạn

ghét anh ta, con trai không tốt với bạn, bạn càng ghét anh ta.

Dương nhiên không phải cô không muốn yêu đương, chỉ là trong lòng cô sớm đã sớm có một người, người này đã ở trong lòng cô sáu năm, mặc dù bên cạnh anh đã có người đẹp làm bạn, nhưng tình yêu cô dành cho anh vẫn không ít đi chút nào.

Chuyện quan trọng nhất là tình yêu vẫn bị cô ẩn giấu kia, chàng trai kia cũng không biết. Ban đầu khi mọi người nghe nói Trần Nhượng Khê thăm mướn một chàng trai sáu năm, đều không thể tin được, nhưng mà sự thật chứng minh, toàn bộ chuyện này đều là sự thật.

Yêu có thể là sự cố chấp của một người, nhưng yêu nhau nhất định phải là mối liên hệ của hai người.

“Độc thân muôn năm” Ôn Tâm cũng hô theo, từ nay về sau cô sẽ gia nhập vào hàng ngũ độc thân, độc thân sợ gì chứ, nam nữ độc thân trên đời này nhiều như vậy, không phải đều sống tốt sao, quần thể khổng lồ như vậy, thêm một người nữa là mình cũng không nhiều thêm là bao.

Vốn ba người trong ký túc xá đều có bạn trai, chỉ riêng Trần Nhượng Khê là người cô đơn, bây giờ cô có Ôn Tâm làm bạn rồi.

“Cậu nói xem sao con gái chúng ta lại có nhiều chuyện phiền muộn như vậy?” Triệu Tiểu Mẫn nhớ lại gần đây phát sinh nhiều chuyện, không khỏi xúc động nói.

“Không phải con gái khoa văn chúng ta dễ đa sầu đa cảm hơn sao.” Trần Nhượng Khê cũng nghi hoặc nói, những cô gái khoa học tự nhiên như cô đều rất phóng khoáng. Con gái khoa văn luôn dễ hăm mộ con gái khoa học tự nhiên, cho rằng họ rất lợi hại.

Thang Mỹ Gia làm tỏ trong chân, thời dài một hơi, “Có lẽ bởi vì chúng ta luôn nghĩ quá nhiều.”

“Nguyên nhân cực kỳ độc ác chính là con gái khoa văn chúng ta quá khác người, luôn thương xuân tiếc thu.” Ôn Tâm uể oải nhả ra mấy chữ này, suýt khiến ba người còn lại phun máu.

Mà cô vẫn thân nhiên phân tích như trước, “Trên người chúng ta đều có khí chất đau đớn cổ hủ của người học văn, đôi khi nói chuyện cũng vô tình bắt nhịp bất điệu, cậu xem nữ sinh khoa học tự nhiên luôn thẳng thắn vô tư về lên giấy, làm bài tập, viết chương trình, đầu gối chúng ta bốn mùa suốt ngày cứ nghiên cứu những tác phẩm văn học xuất sắc, từ học thuật cổ đại đến nay, từ văn học Trung Quốc đến văn học nước ngoài, cũng không biết đã học những gì. Chỉ hận bản thân không phải Lâm Đại Ngọc, Tiết Bảo Sai, hoặc là mấy vị phi tần mới tốt.”

Ôn Tâm có đầu lười ba tác không rồi, chết cũng có thể bị cô nói thành sống, nhưng không phải lúc nào cô cũng có hứng thú phân tích nhiều chuyện như vậy, phải thiên thời địa lợi nhân hòa, cô mới có thể thao thao bất tuyệt.

“Rất có lý.” Ba người còn lại nghe được đều rất sùng sốt, liên tục nó đứng.

“Dù sao bây giờ vẫn còn vài thiện nam tín nữ [1], hài lòng với việc tụng kinh.”

Thang Mỹ Gia còn đang suy nghĩ chuyện của cô và Vương Mạo, thân nhiên nói, trong lời nói lộ ra chút tang thương và sầu não. Ôn Tâm và Trần Nhượng Khê nghe xong, đều thờ dài một hơi.

Nhưng vào lúc này, Triệu Tiểu Mẫn dùng giọng điệu rất vô tội hỏi. “Mỹ Gia, cậu nói nàng tiên tốt bụng gì vậy?”

Không khí lắng xuống đến mức thấp nhất, thoáng cái liền bốc cháy. Ba người còn lại nghe đến đó cuối cùng cũng phá lên cười, phải nói bạn học Triệu Tiểu Mẫn bình thường cũng hay giao lưu trên lớp, chuyện cười âm ỉ trên lời vẫn cũng rất nhiều, cô nghiêm nhiên là quả vui vẻ của ký túc xá bọn họ. Có điều tiếng anh của cô thật sự cực kỳ tốt, lại làm lẫn hỗn độn đến hệ Trung Văn.

Ví dụ về việc cô làm trò cười thật sự là nhiều không kể xiết, chuyện kể rằng có một lần trên tiết Hán ngữ cổ đại, giáo sư già mặt mũi hiền hậu chỉ bạn học Triệu Tiểu Mẫn lên phiên dịch một đoạn văn cổ, Triệu Tiểu Mẫn không biết nội tình, cứng rắn đọc Tư Mã Ý thành Tư Mã Thiên.

Lại chỉ có thể dựa vào lời nhắc nhở của Ôn Tâm và Trần Nhượng Khê kể bên, vừa dịch bừa xong, cô lại dịch lộn xộn, khiến mặt giáo sư già kia lúc xanh, lúc tái mét, liên tục lắc đầu, sau đó đánh dấu lên sổ điểm danh.

Từ đó về sau mỗi tiết ông đều gọi Triệu Tiểu Mẫn tội nghiệp lên trả lời câu hỏi, nhưng may mà bạn học Triệu Tiểu Mẫn có lòng khiêm tốn ham học, bình thường đều xin ba người còn lại trong ký túc xá chỉ dạy một chút văn học thường thức, ví dụ như triều Hán, triều Thanh cùng thứ tự các vị hoàng đế của các triều đại, còn có một bộ sách về các vấn đề cơ bản của các tác giả văn học thường thức, cuối cùng cô luyện mãi thành thếp, càng bị càn càng hăng hái, sau này khi đi học, thỉnh thoảng giáo sư già cũng khen cô có tiến bộ.

Nhưng mà chuyện đau buồn là, chuyện cô vừa nhớ rõ sau đó sẽ quên ngay, từ tiếng anh đơn giản có thể nhớ kỹ, nhưng đối với việc học văn học luôn không nhớ được lâu.

Dương nhiên không thể không kể đến một chuyện khác vào tiết sáng tác cơ sở. Dạy tiết này là một cô giáo già rất quái lạ, khi cô giáo già quái lạ gặp bạn học nữ quái lạ, nhất định sẽ về lên tia lửa khác thường.

Trong một tiết học, vốn cô giáo đang để các học sinh viết một truyện tai nghe mắt thấy khi đi du lịch, nên lớp cô tìm mấy bạn học viết tương đối tốt hơn các bạn khác lên bục giảng đọc diễn cảm. Nhưng khiến người ta vạn phần kinh ngạc chính là, cuối cùng bà lại gọi tên Triệu Tiểu Mẫn, đây chính là chuyện khiến mọi người trong ký túc xá làm rơi cả kính mắt, đương nhiên, Ôn Tâm là người duy nhất trong lớp không mang kính mắt, nên cô không có kính mắt để mà rơi.

Gần đây học sinh cận thị rất nhiều, đeo kính có thể không phải người lịch sự, cũng có khả năng là kẻ bại hoại.

Tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên, khi Triệu Tiểu Mẫn ở trên bục giảng, mang theo chút kiêu ngạo đọc xong bài văn, các học sinh đều như lạc vào trong sương mù, hoàn toàn không hiểu logic của cô, chỉ nghe thấy cô đang đi dạo trong trường này, một hồi sau không biết sao lại thành trường khác, lúc thì đang đùa giỡn, lúc lại đang ăn cơm, thế nào cũng không hiểu hết nghĩa của bài văn.

Lúc này cô giáo mới yếu ớt lên tiếng với bạn học dưới bục, “Các em có ai có thể nói cho cô biết, bài văn này của bạn nói về cái gì? Tôi xem xong bài văn này, mới biết bản thân thật sự là tài hèn học ít, xem kiểu gì cũng không hiểu được.”

Tất cả mọi người phía dưới đều cười vang, còn có nam sinh cười quá khoa trương, té mạnh từ trên ghế xuống. Mặt Triệu Tiểu Mẫn hết trắng xanh lại đỏ, cúi đầu trở về chỗ ngồi của mình.

Mấy người trong ký túc xá chỉ có thể che miệng cười trộm, không dám cười quá khoa trương, nên mặt đều đỏ bừng.

Hai tiết mục ngắn này đã khiến mọi người được thưởng thức rồi, mà bây giờ “nàng tiên tốt bụng” này lại trở thành đề tài tán gẫu khi rảnh rỗi của họ.

Ôm bụng cười thật lâu, Mỹ Gia nói rõ lại một lần nữa, “Minh nói là thiện nam tín nữ.”, cô sợ vừa rồi mình phát âm không chuẩn, mới khiến Triệu Tiểu Mẫn nghẹn.

“Thiện nam tín nữ nghĩa là gì?” Triệu Tiểu Mẫn lại hỏi, thực sự là đùa trẻ thành thật, không hiểu thì hỏi.

Nhưng mà bây giờ ba người còn lại càng thêm suồng sã, cười ha hả, Ôn Tâm cười đến đau cả bụng, cuối cùng vẫn nhin cười, hỏi, “Tiểu Mẫn, rốt cuộc khi thi đại học cậu đã thi môn ngữ văn thế nào vậy?”

“Minh nghiêm túc nghi ngờ thành tích ngữ văn của cậu.” Tiểu Khê rõ ràng đã cười lạc cả giọng.

“Thật ra mình không định học văn, nhưng lúc trước, khi phân chia, ai đó đã phân mình đến hệ Trung Văn, nguyện vọng một của mình rõ ràng là khoa Tiếng Anh.” Rõ ràng Triệu Tiểu Mẫn vẫn còn canh cánh chuyện này trong lòng, nhưng cô cũng đang chạy khắp nơi vì việc chuyển khoa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kết thúc học kì này cô sẽ chuyển sang khoa Tiếng Anh. “Kính Thi, Sở Từ gì đó, trước giờ mình vẫn không hiểu. Giống như các cậu thích hợp để học văn, Ôn Tâm thi đại học viết văn kín giấy, trong trường ai mà chẳng biết.”

Thấy ba người vẫn cười không ngừng, Triệu Tiểu Mẫn bĩu môi, nói “Các cậu cười đi, cười thỏa thích đi, cười chết luôn đi.” Nói xong lời này, cô cũng không nén nổi, bật cười, không thể không thừa nhận, bản thân cô cũng cười rất to. Nhưng có thể đem đến niềm vui cho những người không vui bọn họ, cô cũng cảm thấy đáng giá.

Vô tình, mọi người đã cười đùa đến hai giờ sáng, đã mệt mỏi cả ngày, đôi mắt đều có chút mệt mỏi, “Mệt rồi, ngủ đi.” Trần Nhược Khê chú trọng giữ gìn sức khỏe nhất cuối cùng cũng không kiên trì được nữa. Đề nghị của cô nhanh chóng chiếm được sự hưởng ứng của mọi người.

Ký túc xá lập tức khôi phục lại vẻ yên tĩnh, chỉ một lát sau, tiếng hít thở khe khẽ của Mỹ Gia và Tiểu Mẫn truyền đến, còn có tiếng ngáy răng của Tiểu Khê.

Ôn Tâm lại trần trọc không yên, khó mà ngủ say được. Nhớ tới chàng trai tàn nhẫn đã bỏ đi kia, lòng cô liền đau đớn.

Lúc này, đối với cô, tim đập là một loại dày vò, khoe môi hơi cong lên thành một vòng cung lạnh lẽo, nước mắt không nén được chảy thành hàng, thấm ướt gò đầu hình hoa nhỏ.

Đêm nay, cứ để tất cả những oán trách và tình yêu em dành cho anh hóa thành những giọt nước mắt chảy xuống, rời khỏi cơ thể của em, cũng rời khỏi linh hồn của em.

Từ ngày anh rời khỏi, cô học được thế nào là cười khóc, cũng thật sự hiểu được ý nghĩa của tan nát cõi lòng.

==

Chú thích:

[1] Thiện nam tín nữ: Chỉ những chàng trai, cô gái ngoan ngoãn, sùng đạo (Phật Giáo).

==

Editor làm nhảm: Có bạn đọc đến đây, sẽ thấy từ đầu truyện tới nay toàn là ngược lên ngược xuống, nhưng thật sự không hề ngược nha, đây chỉ là khúc dạo đầu, khi Ôn Tâm bỏ qua phong cảnh trên đường, chuẩn bị đến với chân mệnh thiên tử của đời mình thôi.

Còn nữa, đây là chương dài thứ hai trong cả bộ, raw hơn bốn ngàn từ, chỉ thua chương hoàn chính truyện thôi, edit xong đầu óc mơ màng luôn ƿ

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 4: Chương 3: Lần đầu gặp nhau

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Ánh nắng buổi sớm như máu nhuộm đỏ phía chân trời, mà kí túc xá của bọn Ôn Tâm vẫn tối mịt như ban đêm.

“Tôi muốn từng bước bò lên...”

“Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan...”

“Khiêu vũ cùng anh đi, lolita...”

“Anh thích em, là kí ức duy nhất của anh...”

Khó khăn lắm mới có thể ngủ nướng một giấc vào chủ nhật, tiếng chuông trong kí túc xá hòa vào nhau thành bản hòa âm, không ngừng vang lên.

“Này.” Ôn Tâm nhắm mắt lại, tìm điện thoại di động bên cạnh gối đầu, uể oải nhận điện thoại.

“Ôn Tâm, đến sân vận động tập hợp ngay, lát nữa sẽ có trận đấu bóng rổ giữa khoa chúng ta với khoa máy tính, cần nhóm cổ vũ.” Giọng nói của bí thư Bộ Bộ Trường yếu ớt truyền đến.

“Được.” Trong cơn mơ màng, Ôn Tâm dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, nhìn đồng hồ, bây giờ là chín giờ sáng, ba người khác cũng nhận được thông báo, cũng bắt đầu mặc quần áo rời giường.

Mùa đông lạnh lẽo, phải rời khỏi ổ chăn ấm áp thật sự là một chuyện khiến cõi lòng người ta vô cùng chua xót.

Đấu tranh rời giường rửa mặt, lại phát hiện phần lớn người trong kí túc xá đều đến, ai khiến cho sinh viên khoa Trung Văn bọn họ phải dậy sớm vậy chứ.

“Mùa đông mà chơi bóng rổ gì chứ, biến thái.”

“F*ck, mắt mình không mở lên được rồi.”

Mọi người chửi mắng trách móc dọc đường, kì cả kì kèo cuối cùng cũng đến được chỗ sân bóng rổ.

Chỉ thấy cổ động viên của hai khoa chia ra đứng ở hai bên khán đài, mà trận đấu đã bắt đầu căng thẳng.

Rất dễ nhận thấy, cổ động viên bên khoa Trung Văn vô cùng có lực, bởi vì nữ sinh chiếm phần đông, mà cổ động viên nam khoa máy tính thấy nhiều mỹ nữ như vậy, làm gì còn tâm tư cổ vũ, ánh mắt đều không tự chủ bay sang khán đài bên này.

Khoa Trung Văn nhiều nữ sinh đã là truyền thống xưa nay rồi, hiện tượng âm thịnh dương suy ở khoa Trung Văn đã biến thành khẩu hiệu 'phụ nữ cất nhà, tài tử hộ tống'.

Lần này ban văn học chữ hán của bọn Ôn Tâm có tổng cộng 33 người, 28 nữ, 5 nam. Rất nhiều mỹ nữ, cũng rất nhiều ếch nhái, người duy nhất từng thấy qua là bạn trai Vương Mạo của Thang Mỹ Gia, Thang Mỹ Gia là đại mỹ nhân, mắt to, lông mi như phiến, ngũ quan tinh xảo, đáng người đẹp, nhưng làn da hơi đen, có điều xã hội bây giờ thích mỹ nhân sô cô la hơn mà. Cô đi cùng Vương Mạo, cũng rất xứng đôi.

Ôn Tâm bị mọi người xô đẩy đứng lên trước khán đài, tuy nói con trai khoa Trung Văn không nhiều lắm, nhưng chất lượng cũng không quá tệ, tài tử giỏi văn giỏi võ, vậy nên đội bóng rổ khoa Trung Văn cũng là một đội ngũ không thể khinh thường.

Một nam sinh khoa máy tính thực hiện một pha úp rổ hoàn mỹ, cả sân thể dục sôi sục, dường như trận bóng rổ đang bắt đầu gay cấn.

Ánh đèn vàng hơi đỏ của sân bóng chiếu xuống, Ôn Tâm có thể nhìn thấy cạnh mặt anh tuấn của nam sinh kia, nửa mặt hướng về phía ánh sáng như hiện ra dưới ánh đèn sáng ngời, còn một nửa kia dường như chìm trong bóng tối.

Khoảnh khắc anh xoay người, ngũ quan góc cạnh lần lượt lộ ra dưới ánh đèn lại càng thêm mê người. Tuy vừa rời khoa máy tính vào rổ, nhưng các cô gái khoa Trung Văn vẫn không nhịn được mà vỗ tay hoan hô.

“Oa, số 7 kia thật tuấn tú...”

“Đội lát hỏi thăm một chút, tên là gì.”

“Các cậu có cảm thấy cậu ấy rất giống Lưu Xuyên Phong không?”

Bạn học nữ bên cạnh bàn tán xôn xao, chỉ cần bạn nam kia dẫn bóng vào rổ, tiếng hét chói tai còn lớn hơn khi khoa mình ném vào.

Ôn Tâm nghĩ đã là thời đại nào rồi, các cô gái nhỏ này còn mê luyện Lưu Xuyên Phong, cô lại thích nhất là Hanamichi.

Nhưng cô cũng không nhìn được bắt đầu đánh giá nam sinh kia cẩn thận hơn, không thể không nói, bộ dáng anh chơi bóng rổ rất đẹp trai, quả bóng trong tay luôn rất nghe lời theo sát bước chân anh, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm những người cản đường anh, nhảy lên ghi bàn hết lần này đến lần khác, cho thấy kế hoạch hoàn mỹ của anh.

Trần Nhượng Khê bên cạnh vươn tay đưa qua đưa lại trước mặt Ôn Tâm đang nhìn chăm chăm số 7 kia, “Này, phát nguồn gì vậy?”

Lúc này Ôn Tâm mới hồi thần, trừng mắt, “Làm gì có, cô lên.” Đôi má bắt chợt nhuộm một tầng đỏ ửng.

Cô mở miệng, bắt đầu hô to với sân bóng rổ, “Khoa Trung Văn, cô lên.” Giọng nói thanh thúy như chuông bạc của cô xen lẫn giữa bầu không khí huyền ảo, không hề nổi bật chút nào.

Trần Nhượng Khê mỉm cười, cũng gia nhập hàng ngũ hò hét trợ oai. “Cô lên.”

Triệu Tiểu Mẫn và Thang Mỹ Gia bên cạnh thấy hai người cổ vũ, cũng bắt đầu hăng say hò hét.

Tuy Ôn Tâm ra sức hét, nhưng ánh mắt luôn không rời bóng dáng cao lớn kia, nhìn anh trợ công, tiến công, ba bước lên rổ.

Không hiểu sao, trong lòng có dự cảm không ngừng nói với cô, anh và cô sẽ có chuyện. Nhưng Ôn Tâm vẫn gạt phắt dự cảm này đi, đừng nói bọn họ quật tám cây gậy tre cũng không tới, dù thật sự quen biết, ai có thể đảm bảo đây là chuyện, mà không phải sự cố.

Kết quả chung cuộc là 60 và 54. Khoa máy tính thắng, nhưng khoa Trung Văn không thua quá thảm, hơn nữa tinh thần đấu đến phút cuối cùng rất đáng khen ngợi.

Mãi đến khi trận đấu kết thúc, Ôn Tâm vẫn không thấy được chút vui mừng thắng trận trên mặt số 7, ánh mắt anh rất trong veo mà lạnh lùng, cảm giác giống như đứng ngoài cuộc vậy. Dưới số 7 trên áo anh có viết, Shi, Si? Thạch? Phân? Nghĩ đến chữ cuối cùng, trên mặt Ôn Tâm hiện lên ý cười xấu xa, vừa lúc gặp phải ánh mắt anh đưa tới từ dưới sân bóng rổ.

Nụ cười lập tức cứng lại tại khóe môi, hai gò má phồng hồng, lập tức dời tầm mắt đi nơi khác. Quả nhiên không thể giấu “suy nghĩ” trong lòng, tuy có thể anh chỉ vô ý nhìn qua, cũng không phải nhìn cô, nhưng không hiểu sao lúc này Ôn Tâm vô cùng chột dạ.

“Tâm Tâm, sao mặt cậu hồng vậy?” Triệu Tiểu Mẫn thấy bộ dáng thẹn thùng của cô, ân cần hỏi han.

Ôn Tâm vội lấy tay ôm mặt, cảm thấy hai gò má rất nóng, như đang bốc cháy vậy, “Không sao, nơi này quá ngọt ngào thôi.” May mà trong này là trong sân bóng rổ, còn có thể viện cớ này.

“À, có thể đấy.” Mắt Triệu Tiểu Mẫn cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Ôn Tâm gật đầu, mới phát hiện mọi người bên cạnh đang đi ra khán phòng, cô quay đầu nhìn lại sân bóng rổ, vẫn thấy bóng dáng anh, các đội viên đều đã thu dọn xong, đi ra lối đi chuyên dụng của vận động viên rồi.

“Ài, Tiểu Khê Mỹ Gia à?” Ôn Tâm khó hiểu hỏi, sao đột nhiên hai người như bốc hơi vậy.

“À, vừa rồi chắc cậu thật sự chăm chú theo dõi trận đấu, ban tự luật của họ phải họp nên đi trước rồi.” Triệu Tiểu Mẫn giải thích.

Ôn Tâm không biết nói sao, dường như vừa rồi nghe thấy họ nói phải đi họp, nhưng vì ngắm chàng trai kia quá chuyên chú, hoàn toàn không chú ý lắng nghe.

Hai người Ôn Tâm và Triệu Tiểu Mẫn các cô là ban bí thư, còn Mỹ Gia và Trần Nhượng Khê là ban tự luật. Mỗi khoa trong trường có hội học sinh của riêng mình, mỗi hội học sinh lại phân ra mười ban theo thứ tự là: ban bí thư, ban tuyên truyền, ban giải trí, ban thể dục, ban tự luật, ban tổ chức, ban nhiếp ảnh, ban sinh hoạt, ban học tập, ban thông tin. Mỗi người trong ban ai có chức vụ này, có việc lớn sẽ hợp tác cùng nhau. Mà quản lý các bộ là chìa khóa trên của bọn Ôn Tâm.

Ôn Tâm và Triệu Tiểu Mẫn tùy ý đến căn tin gắp vài hạt cơm, rồi trở về kí túc xá ngủ bù, trên đường về kí túc xá còn gặp chị khóa trên của các cô, khen ngợi các cô không ngớt, nói hôm nay hai người cố gắng trợ oai. Ôn Tâm và Triệu Tiểu Mẫn nghe vậy trong lòng ngọt ngào, dù sao thì không ai được người khác khen ngợi lại kháng cự hết.

Mà không lâu sau, Trần Nhượng Khê và Thang Mỹ Gia cũng trở lại kí túc xá, gia nhập vào hàng ngũ đi ngủ.

Đối với con gái, ngủ đủ giấc chính là chuyện quan trọng hàng đầu. Bọn họ không phải heo, mà là loài vật đáng yêu hơn heo rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4: Nỗi khổ của trái tim thiếu nữ

Ngủ đến chập tối, mọi người cũng đều đã ngủ no, bởi vì còn trẻ, nên đảo lộn ngày đêm cũng không sao cả.

Vì Vương Mạo liên tục gọi điện giải thích làm lành, cuối cùng Thang Mỹ Gia cũng mềm lòng chuẩn bị xuống lầu ăn cơm với anh. Ba người khác trong kí túc xá thì rất chân chó để cô mua cơm hộp, còn các cô nàng thì tiếp tục nhàn nhả lên mạng trên giường: chơi trò chơi, săn hàng giảm giá, xem phim, vân vân...

“Mỹ Gia, mình muốn ăn trứng kho thịt bò của căn tin số 4.” Ôn Tâm đang đắm chìm trong trò phi xa vẫn xí chỗ trước. Những lúc thế nào, người nào nói trước, sẽ được ăn món mình muốn ăn nhất, bởi vì hai người còn lại bắt buộc phải nói theo căn tin của người đầu tiên, không thể để Mỹ Gia chạy từ căn tin này đến căn tin khác được.

Đại học S có tổng cộng tám căn tin, mỗi căn tin có sắc thái đặc biệt riêng, bằng giẻ đồ ăn ngon có thể hấp dẫn các học sinh khác nhau chen vào.

Rất nhiều bạn học trường khác oán giận căn tin trường mình không tốt, nhưng đại học S lại khác, mọi phương diện đều đứng đầu trong số các trường đại học ở nam Kinh, kể cả căn tin, nên đồ ăn ở đây rất ngon.

“Mình muốn cơm chiên Dương Châu.” Trần Nhượng Khê suy nghĩ một lúc nói.

“Mỹ Gia, mình muốn mì sốt thịt heo băm.” Triệu Tiểu Mẫn đang xem phim Hàn cũng gia nhập.

Thang Mỹ Gia thu phiếu cơm của từng người, “Mình đúng là bảo mẫu của ba người các cậu.” Mỗi lần cô đều oán giận một câu như vậy, sau đó duyên dáng ra ngoài hẹn hò.

Trong tiếng nhạc sôi động và tiếng gõ phím không ngừng của Ôn Tâm, cuối cùng Trần Nhượng Khê cũng không nhịn được hỏi, “Ôn Tâm, chi xa thực sự vui vậy sao?”

Ôn Tâm vừa mở xong một hang đá Đôn Hoàng, đứng xa dẫn đầu, ổn định chỗ ở số một. “Vui lắm, cậu muốn chơi không? Mình dạy cho cậu.”

Thật ra trò phi xa này là Quách Phi Nhiên dạy cô chơi, anh còn giúp cô luyện lên cấp cao, trước giờ anh luôn mở rất nhanh, dù cô chậm hơn anh mười giây, nhưng Quách Phi Nhiên sẽ chờ cô ở điểm cuối để cô qua điểm cuối trước, sau đó mới đi qua điểm cuối. Anh đã là cấp 151, còn Ôn Tâm là cấp 120.

Vốn Quách Phi Nhiên còn dạy cô chơi Huyền Vũ, nhưng tay Ôn Tâm vụng về chơi Huyền Vũ kiểu gì cũng không vui, ngược lại Phi Xa lại khiến cô cảm thấy hứng thú.

Trong thế giới Phi Xa, hai người họ vẫn là quan hệ tình lữ.

Cô mở tài liệu nhân vật Phi Xa của mình lên, ngơ ngác dừng tại nhân vật trò chơi mặc trang phục hoa lệ gắn bó cận kề bên nhau, đặc biệt nhìn đến chiếc nhẫn Violet trên đầu hai người kia, trên mặt Ôn Tâm hiện lên nụ cười cô đơn.

Thật ra trong trò chơi hai người họ có khá nhiều lần, sở dĩ cô chọn nhẫn violet này, là vì Ôn Tâm biết ngôn ngữ của hoa Violet là tình yêu vĩnh hằng. Nhưng làm sao cô biết vĩnh hằng của cô lại ngắn ngủi như vậy.

Bởi vì luôn hoàn thành nhiệm vụ, độ thân mật giữa họ đã sớm vượt qua 3000, chỉ cần một tờ giấy kết hôn, bọn họ có thể kết hôn trong thế giới hư cấu này, Ôn Tâm từng ngẩng mặt, duyên dáng hỏi Quách Phi Nhiên sao không mua một tờ giấy kết hôn, nhưng Quách Phi Nhiên nói đầy ý tứ: “Chưa đến lúc.”

Khi đó cô không hiểu ý trong lời anh, bây giờ cô mới hiểu không phải chưa tới lúc, là anh không muốn bên cô cả đời, nực cười là cô vẫn cho rằng anh là người kia trong sinh mệnh của cô, cô vẫn ngây ngốc muốn cùng anh nắm tay đi hết phần đời còn lại.

Độc ác nhẫn tâm, cuối cùng Ôn Tâm cũng hủy bỏ quan hệ tình lữ. Khi nhấp vào, rõ ràng là tiếng chuột, nhưng cô lại nghe thấy tiếng trống rỗng mà kịch liệt, cô biết đó là tiếng trái tim vỡ vụn.

Trò chơi thiết kế rất tốt, trở thành tình lữ phải hai bên cùng đồng ý, nhưng giải trừ quan hệ, chỉ cần một bên đồng ý là được. Đời người không như vậy, Quách Phi Nhiên nói là đi, chưa từng nhận được sự đồng ý từ cô.

Thật ra Trần Nhượng Khê cũng động lòng, cả ngày dạo trên Taobao, cô cũng chán đi dạo rồi, mà lúc này lại truyền đến tiếng khóc thút thít của Triệu Tiểu Mẫn, còn có tiếng “oh” và “sur mi ta” với mấy câu tiếng Hàn không rõ truyền tới từ máy tính của cô nữa, khi cô xem phim Hàn luôn rất chăm chú, khóc nức nở là chuyện bình thường, ban đầu mọi người còn dễ dàng vài câu, hay trêu chọc một chút, sau này đều coi như không có gì.

“Vậy bây giờ mình xuống, cậu dạy mình chơi, sau đó chúng ta có thể cùng chơi.” Trần Nhượng Khê nói xong liền nhấp vào trang chủ Phi Xa, tải trò chơi xuống cũng cần rất nhiều thời gian. Nên Trần Nhượng Khê dứt khoát leo lên giường Ôn Tâm, vừa học, vừa xem cô đấu.

Mà Ôn Tâm vừa lái xe, vừa dạy Trần Nhựt Khê các loại kĩ xảo, thắng máy bàn liền, người cùng phòng đã rời phòng hết, bọn họ đợi rất lâu, cũng không có ai vào chơi cùng, cuối cùng có người điều khiển một chiếc xe A hoa lệ lộng lẫy tiến vào phòng. Ôn Tâm thấy người tới tên là Stone, đã lên cấp 180, chỉ riêng trang phục của anh thôi đã xa hoa khác thường, chưa đề đến xe của anh, chính là Hắc Kim Thế Đạo cool nhất, Ôn Tâm liền bắt đầu cảnh giác, thiết lập trạng thái chuẩn bị chiến tranh, dưới khung chat đối phương nói muốn xây dựng nhà máy Watt trên con đường này.

Ôn Tâm vừa sửa bản đồ, vừa khinh thường nói, “F*ck, cũng muốn mở bản đồ khó nhất này, cứ để bản cô nương tiếp người, nhất định phải giết người không còn một mảnh giáp.”

Trần Nhựt Khê cũng đứng một bên cổ vũ: “Tâm Tâm, cố lên.” Cô vừa tận mắt chứng kiến cách cô đá những người còn lại ra khỏi, cũng dần đầu khá xa, nên vô cùng có lòng tin với Ôn Tâm.

Sau khi bắt đầu đếm ngược, người nó lại chạy trước Ôn Tâm một bước, Ôn Tâm lợi dụng các ngã rẽ để di chuyển, ban đầu còn có thể chạy theo lưng, chạy một vòng thì không thể theo kịp nữa. “Bốc cháy đi, vũ trụ nhỏ của tôi.” Ôn Tâm hô lớn, rõ ràng là có chút nóng nảy, đã lâu cô không gặp đối thủ có thực lực mạnh như vậy, hơn nữa còn trong tình huống có người theo dõi cuộc đua. Vũ trụ nhỏ hiếu thắng lập tức bùng nổ toàn bộ.

Khi đối phương đến đích, đếm ngược trước 10 giây, Ôn Tâm vẫn còn đang dốc sức chạy trên đường. Khi chỉ còn cách đích chỉ còn một chút, trên màn hình xuất hiện ba chữ “Chưa hoàn thành” chói lọi, quả thực cô chẳng khác gì phải chịu nỗi nhục lớn, về mặt không thể tưởng tượng nổi, ngơ ngác nhìn chăm chú vào màn hình.

Ôn Tâm thay đổi suy nghĩ, cô không chấp nhận thua cuộc dám chắc là bản đồ không đúng, nhưng vì vừa rồi là đối phương thắng, nên chủ phòng trở thành anh, nên Ôn Tâm nhấn trong khung bảo anh đổi bản đồ thành tám số 11 mà cô quen thuộc nhất. Khúc cua và đường tắt trong đó cô quen đến không thể quen hơn. Đối phương cũng ngoan ngoãn thay đổi bản đồ, khoe miệng Ôn Tâm cũng hiện lên một nụ cười.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là đối phương toàn thắng. Ôn Tâm vẫn chưa hoàn thành, điều này khiến trên mặt cô có chút không thể nén giận, vừa đổi vừa giận rời khỏi phòng đó. Mà Trần Nhựt Khê nhìn bộ dáng tức giận của cô, vội an ủi: Tâm Tâm, núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Đừng giận ha...”

“Stone gì chứ, mình dám chắc anh ta là tăng đá vừa cứng vừa thối trong hầm cầu.” Ôn Tâm tức giận mắng thầm, sau đó nói với Trần Nhựt Khê bên cạnh, “Tiểu Khê, trò chơi của cậu cài đặt xong chưa?”

Lúc này Trần Nhựt Khê mới về giường cài đặt trò Phi Xa. Đăng kí tài khoản xong, bắt đầu chơi, vì Ôn Tâm vừa làm mẫu, cô cũng học được bí quyết không tệ. “Tâm tâm, mình có thể cùng mở phòng chơi với cậu không?”

Ôn Tâm xuống khỏi giường của mình, lười biếng duỗi cái lưng mỏi, trả lời: “Bây giờ vẫn chưa được, mình có bằng lái cao cấp, chỉ có thể chơi ở kênh trung cấp và cao cấp, bây giờ cậu vẫn chưa thể thi bằng trung cấp, chờ cậu đủ cấp, thi lấy bằng trung cấp xong, chúng ta có thể cùng chơi ở kênh trung cấp.”

Ôn Tâm kiên nhẫn giải thích, trong lòng lại vẫn buồn bã khó chịu, trò chơi vừa rồi vẫn khiến cô ảm ức.

Trần Nhựt Khê liên tục gật đầu, sau đó bắt đầu đắm chìm trong thế giới Phi Xa, còn Ôn Tâm lại nhìn Triệu Tiểu Mẫn đang ngồi cạnh bàn đọc sách dưới giường Trần Nhựt Khê.

Cô vẫn chăm chú xem phim Hàn, thỉnh thoảng phát ra tiếng nức nở. Ôn Tâm đứng dậy, đi ra ban công, hoàng hôn đã buông xuống, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời tối như mực, trong lòng lại bắt đầu nhớ tới người vô tình rời khỏi thế giới của cô kia.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua đôi má trắng mịn của cô, Ôn tâm không thể không rung mình.

Còn nhớ mấy hôm trước cô còn nhân ngày chủ nhật đến Thượng Hải thăm anh, khi đó anh không hề bất thường chút nào, vẫn dịu dàng, vẫn cưng chiều.

Trước khi chia tay, Quách Phi Nhiên đưa cho cô một chai trà xanh, Ôn Tâm mỉm cười, hoặc câu quảng cáo kia, hé mở môi mỉm: “Chai đầy trà xanh, cũng chứa đầy kỳ vọng của em. Xe lửa của em chạy lúc ba giờ chiều, anh là lí do duy nhất khiến em ở lại.”

Sau khi nghe xong, anh dịu dàng ôm cô vào lòng, mỉm cười, đẹp cực kỳ, “Tâm Tâm, em biết không, anh muốn tặng em tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời này.”

Cô lưu luyến không muốn rời xa vòng ôm của anh, trong lòng đầy ảm áp cảm động và lưu luyến, “Đồ ngốc, anh chính là điều tuyệt vời em muốn.”

Thời gian ngắn như vậy, mọi thứ đã đi ngược lại với sự đẹp đẽ.

Thì ra đối với em, cái đẹp lại ngắn ngủi dễ mất, anh rời đi, như một con gió, cứ luẩn quẩn trong lòng em, rất lâu vẫn chưa chịu bay đi.

Ở ga xe lửa hôm đó, người đến người đi, cô vẫn lưu luyến không chịu rời bước. Trước giờ cô vẫn không hiểu vì sao những cặp đôi yêu xa luôn hay cách xa và đa cảm, nhưng bây giờ cô thà rằng xa cách nhiều như vậy. Bởi vì nếu vậy cô có thể biết rõ anh ở đâu, biết anh vẫn yêu cô.

“Phi Nhiên, vì sao anh lại ra đi, chẳng lẽ nơi này không có người đáng để anh ở lại sao? Em, rốt cuộc trong lòng anh em là gì?” Thầm nhớ lại, trên mặt Ôn Tâm hiện lên một nụ cười khổ không hề phát hiện.

Thế giới lớn như vậy, em quá ngu dốt, nên đánh mất anh, đúng không?

Chương 6: Chương 5: Lại gặp lại

Edit: Thổ Lật (Cò Chymte)

Ngày ngày trôi trong gió lạnh. Ôn Tâm vẫn sống không tìm không phổi, làm như Quách Phi Nhiên rời khỏi không hề ảnh hưởng đến mình chút nào.

Các bạn cùng phòng đều hỏi Ôn Tâm, sao lại không có vẻ đau buồn, Ôn Tâm trả lời rằng, không có Quách Phi Nhiên, không lẽ trái đất sẽ ngừng quay sao. Nếu mặt trời vẫn mọc như thường lệ, mình hà tất phải nhớ mãi không quên.

Đương nhiên, cô cũng chỉ đang giả vờ kiên cường thôi, bởi vì cô biết rõ một đạ lý, nếu bạn không kiên cường, vậy thì yếu đuối cho ai xem đây? Không ai thích nghe bạn kể chuyện buồn cả ngày. Cuộc sống có ràng buộc như vậy, cho dù bạn không thể tùy tâm sở dục làm một kẻ ngốc điên điên khùng khùng, thì cũng đừng làm một người nhu nhược đắm chìm trong bi thương.

Vậy nên nước mắt của cô từ ngày anh rời khỏi, đã chảy xuống vì anh lần cuối cùng rồi, sau này, cô nhất định sẽ không khóc vì anh nữa.

Thoát cái đã đến giáng sinh, giáng sinh năm nay đúng vào chủ nhật, nhưng đã không còn Quách Phi Nhiên, đối với Ôn Tâm, đây đã là một ngày hội không còn ý nghĩa, nói cách khác là chẳng khác gì lễ độc thân.

Chuyện duy nhất khiến Ôn Tâm phấn chấn, vui mừng, đó là bạn thân từ nhỏ Vương Dung gọi điện cho cô nói rằng giáng sinh muốn rời Tô Châu đến Nam Kinh gặp cô, tiện thể ở lại chơi một ngày.

Đương nhiên Ôn Tâm biết là do cô không muốn mình quá cô đơn vào giáng sinh, mới đến Nam Kinh cùng cô.

Dù sao Vương Dung cũng đã chứng kiến toàn bộ tình cảm khi đó của Ôn Tâm và Quách Phi Nhiên, dù đã từng thờ dài than vãn vì họ, nhưng cô cũng oán giận Quách Phi Nhiên đã khiến Ôn Tâm khổ sở như vậy.

Sáng sớm ngày giáng sinh, nơi nơi tràn ngập không khí lễ hội, nhưng phần lớn đều là tiếng kêu hô của những người bán hàng, trong ga tàu điện ngầm chen chúc, mọi người vẫn đầy đủ không chút thay đổi, không biết bắt đầu từ khi nào, vô cảm và lạnh lùng đã trở thành nét đặc trưng của người thành phố.

Giáng sinh ở London hẳn sẽ náo nhiệt hơn trong nước, giáng sinh không có mình, hẳn sẽ vẫn nói cười vui vẻ, Ôn Tâm nghĩ vậy, lòng khẽ nhói đau.

Ôn Tâm đứng đợi ở cửa ga ồn ào đã lâu, cuối cùng cũng thấy Vương Dung mặc áo lông màu xanh lam kết hợp còi giày Lưu Tô ngọt ngào. Mà đứng kế bên phụ lấy cô là bạn trai Từ Kinh Lâm cao lớn đang ôm cô vào lòng.

Khi Vương Dung thấy Ôn Tâm đã đứng chờ rất lâu, lập tức nhanh chóng chạy đến bên cô, hoàn toàn gạt phắt bạn trai Từ Kinh Lâm

Hai người ôm nhau thắm thiết xong, Vương Dung khẽ hát, “Tôi không phải Hoàng Dung.”

Ôn Tâm mỉm cười, hát tiếp, “Cậu không biết võ công.”

“Tôi chỉ muốn anh Kinh.” Vương Dung càng hát càng vui, mặt đầy vẻ vui thích.

“Tình yêu hoàn mỹ.” Ôn Tâm dùng giọng hát ngọt ngào hát xong, hai người nhìn nhau cười.

Đây là ấn ý bao năm qua của hai người, khi cùng học cấp ba, Ôn Tâm nghĩ ra cách này, khiến mỗi lần gặp mặt các cô đều có màn chào hỏi độc đáo.

Rõ ràng Từ Kinh Lâm cũng đã quen với hành động như vậy của hai người, bất đắc dĩ nhún vai, nói: “Hai vị đại tiểu thư, hát xong chưa.” Trong lời lộ ra vẻ phong lưu vô tận.

Tình yêu của Từ Kinh Lâm và Vương Dung bắt đầu nảy sinh từ sơ nhị [1], tuy không học cùng cấp ba, nhưng lại học cùng trường đại học ở Tô Châu, Từ Kinh Lâm dốc sức học y, học năm năm liền, còn Vương Dung thì học y tá. Suốt thời gian yêu nhau, hai người vẫn luôn ngọt ngào ngọt ngào, khiến người ngoài ghen tị đến chết.

“Anh Kinh, sao anh cũng đến đây?” Ôn Tâm cười, khi nói ba chữ anh Kinh cố ý kéo dài ra.

Vương Dung thờ dài, bĩu môi nói: “Anh ấy kiên quyết đi theo mình, mình cũng hết cách.” Thật ra lần này cô đến Nam Kinh là cố ý muốn đón giáng sinh cùng Ôn Tâm, nhưng anh Kinh của cô lo cho cô, kiên quyết đi theo. Lập tức nói với Ôn Tâm, “Không sao, hai chúng ta cùng đi, để anh ấy qua một bên là được.”

Từ Kinh Lâm khẽ nhéo đôi má trắng nõn của Vương Dung, kêu lên, “Trọng bạn khinh sắc.”

Đôi bàn tay trắng như phấn của Vương Dung cũng lập tức không khách khí bắt đầu công kích, hai người đánh loạn xạ, Ôn Tâm chỉ biết liên tục lắc đầu, trước đây cũng như vậy, chỉ là lúc trước đều là Quách Phi Nhiên và mình xem hai bọn họ đùa giỡn.

Quách Phi Nhiên từng ám áp dịu dàng yêu cô như vậy, anh và cô chưa từng đỏ mặt, cũng chưa từng cãi vã, bây giờ lại cũng trở thành tiếu nuối lớn của Ôn Tâm.

“Mình có nên giới thiệu các cậu với bạn cùng phòng của mình và bạn trai cậu ấy không?” Ôn Tâm khẽ nói, ngăn hai người đùa giỡn.

“Vì sao?” Hai người dùng giọng điệu giống nhau, tốc độ như nhau, về mặt ý hết nhau nói xong, lại trừng mắt nhìn đối phương, cùng hỏi: “Lập theo anh/em làm gì?”

Nhìn bộ dáng của hai người, Ôn Tâm buồn cười, giải thích sâu xa, “Bạn cùng phòng của mình tên là Triệu Tiểu Mẫn, bạn trai cậu ấy là Ngô Nhuận, học ở đại học Vũ Hán. Bọn mình đều gọi bạn trai cậu ấy là Vô Kỵ ca ca. Nếu không phải Triệu Tiểu Mẫn đã đi Vũ Hán đón Giáng Sinh, mình nhất định sẽ giới thiệu các cậu với nhau.”

Đầu tiên là Quách Tĩnh và Hoàng Dung, bây giờ lại biết Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ, thích đùa giỡn như nhau, Ôn Tâm khẽ thở dài, nhún mày, “Sao mình lại có duyên với các nhân vật võ thuật dưới ngòi bút của Kim Dung thế cơ chứ?” Nếu biết thêm một đôi Tiểu Long Nữ và Dương Quá nữa, cô cũng có thể đi Chàng Tuồng rồi.

“Không cần không cần, bọn anh và họ không cùng một thời đại, bọn anh ra đời sớm hơn.” Khoé miệng Từ Kinh Lâm hơi nhếch lên, tỏ vẻ tự hào.

“Đúng đó đúng đó.” Vương Dung gật đầu lia lịa kêu đúng, không còn bộ dáng ngang ngược như lúc hai người đấu đá lẫn nhau. Mới đó mà đã thống nhất mặt trận, thật sự là tình sâu ý nặng.

Mà lúc này trên mặt Ôn Tâm rõ ràng đang treo ba vạch đen, hai người này thật sự xem mình là nhân vật võ hiệp Quách Tĩnh và Hoàng Dung rồi.

Ba người vừa nói vừa cười dạo một vòng từ ga tàu điện ngầm đến khu phố gần đó, háng hoá đại hạ giá, khiến mọi người đổ về nườm nượp.

Thành phố có nhiều người nước ngoài sinh sống, phong hoan và thịnh vượng, thanh lịch và hiện đại cùng tồn tại tại thành phố từng là kinh đô một thời này. Bọn họ lại không thích náo nhiệt như vậy. Nên đi dạo chán rồi, bắt đầu nghĩ đến chuyện ăn trưa.

Giữa mùa đông giá rét, mọi người vây quanh một chỗ, ăn lẩu nóng hổi quả thật là chuyện may mắn nhất trên đời.

Vẫn ngồi cạnh cửa sổ như trước, Vương Dung và Ôn Tâm ngồi đối mặt cạnh cửa sổ, còn Từ Kinh Lâm ngồi cạnh Ôn Tâm. Vị trí bên cạnh Ôn Tâm trống không, cũng giống như trái tim cô vậy.

Nhưng đợi đến khi gọi món xong, đồ ăn đã lên đủ hết, Vương Dung và Từ Kinh Lâm mới nói với Ôn Tâm một chuyện, nhất định phải chờ thêm một người nữa đến mới có thể bắt đầu.

“Tâm Tâm, thằng bạn thân này của anh là kiểu mời mà không thêm nhúc nhích, chúng ta chờ một lát.” Từ Kinh Lâm khẽ cười nói.

Ôn Tâm chờ đợi có chút không kiên nhẫn, tuy gật đầu, nhưng vẫn bỏ thêm đồ vào lẩu.

“Tâm Tâm, đây chính là một trai đẹp cực phẩm đấy, mình đã gặp vài lần rồi.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Vương Dung cũng tràn đầy ý cười: “Anh Kinh, hay anh gọi điện hỏi anh ấy đi.”

Từ Kinh Lâm lấy điện thoại, bấm số, đặt bên tai.

Ôn Tâm đảo mắt, thấy một bóng dáng cao lớn chậm rãi đến gần, tim cô bất giác đập mạnh, quay mặt đi, thầm nghĩ bạn thân mà Từ Kinh Lâm nói chắc không phải anh đấy chứ.

Mãi đến khi bóng dáng cao lớn kia dừng lại trước bàn của họ, giọng nói trầm thấp dễ nghe chảy vào tai Ôn Tâm. “A Lâm, không cần gọi, lúc này có chút việc bận, ngại quá.”

Từ Kinh Lâm để điện thoại xuống, đứng lên, nhiệt tình giới thiệu: “Không sao, tăng đá.[2] Bạn gái tôi cậu gặp rồi, đây là Ôn Tâm, bây giờ đang học cùng trường với cậu. Cậu ngồi cạnh cô ấy đi.”

Lúc này Ôn Tâm mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt đẹp trai hơn người kia. Vẫn là bộ dáng trên sân bóng rổ, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng lại rất sáng sủa, khiến người ta không thể dời mắt.

“Xin chào, em là Ôn Tâm.” Giọng cô bất giác run run. Thi ra dự cảm của cô lại chuẩn như thế, lúc ở sân bóng cảm thấy mình và anh nhất định có chuyện, không ngờ bây giờ lại có cảm giác đây đưa ở quán lẩu.

“Thạch Mộc Hàn.” Ánh mắt không hề dừng lại trên người cô, tự giới thiệu, khẽ gật đầu ra hiệu, sau khi giọng nói trầm thấp vang lên, anh ngồi xuống bên cạnh cô, khiến cô bỗng căng thẳng vạn phần.

“Tâm Tâm, sao mặt cậu lại đỏ như vậy?” Vương Dung kêu lên với vẻ kinh dị, mang theo nụ cười không có ý tốt nhìn chăm chăm cô.

Ôn Tâm trừng mắt nhìn Vương Dung, lòng bàn tay vì căng thẳng mà có chút ướt, cố gắng tự trấn định trả lời, “Chỗ này điều hoà hơi cao quá, hơi nóng.”

Ôn Tâm cảm thấy, gấp một miếng khăn từ trong nôi lẩu nóng hổi, đưa ngay vào miệng, nóng bỏng lưỡi.

Cô mau chóng cầm chén, uống ừng ực vài ngụm, không ngờ uống xong, nuốt quá vội, sặc.

“Khụ khụ khụ...” Ôn Tâm che miệng, ho liên tiếp vài tiếng xong, mặt đỏ bừng, mọi người vội lo lắng nhìn cô. “Tâm Tâm, cậu không sao chứ?” Vương Dung lo lắng.

Ôn Tâm vội lắc đầu, lại ho thêm một tiếng, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Mới chậm rãi mở miệng, “Minh không sao, không cần lo cho mình. Các cậu ăn đi.”

Giọng của cô dịu dàng ngọt ngào, nhưng lại oán thăm, “Căng thẳng cái quần gì chứ, có trai đẹp nào chưa từng thấy qua, thật sự mắt mắt chết mắt.” Cô cúi đầu, từ từ bình phục lại, tiếp tục vui vẻ hưởng thụ nồi lẩu.

Lúc nói chuyện, Ôn Tâm mới biết Thạch Mộc Hàn là bạn học kiêm bạn cùng phòng thời trung học của Từ Kinh Lâm, bây giờ đang học khoa máy tính ở đại học S.

Thạch Mộc Hàn rất an tĩnh, không thích nói chuyện lắm, nên phần lớn là Vương Dung, Ôn Tâm và Từ Kinh Lâm trò chuyện vui vẻ, anh chỉ ngồi một bên nghe, cũng không nói nhiều.

Chú thích:

[1] Sơ nhị: Năm thứ 2 của trường cấp 2, tương đương với lớp 8 ở Việt Nam.

[2] Tăng đá: Chơi chữ họ của Thạch Mộc Hàn (Thạch là đá), cũng có thể vì bạn này cứng nhắc nên mới có biệt danh này.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6: Động lòng xuân

Vương Dung nháy mắt ra hiệu với Ôn Tâm liên tục, nếu không phải phía dưới bàn bị ngăn cách, không biết là cô nàng sẽ đá chân Ôn Tâm bao nhiêu lần nữa. Đương nhiên Ôn Tâm hiểu rõ ý của cô nàng, nên làm mặt quỷ với Vương Dung.

“Mấy chữ trong tên của anh nghĩa là gì thế?” Ôn Tâm liếc mắt nhìn Thạch Mộc Hàn bên cạnh, hỏi một cách tự nhiên, cô không chắc anh có trả lời câu hỏi của mình không.

“Thạch là tảng đá, Mộc là chần thả, Hàn là lạnh lẽo.” Không đợi Thạch Mộc Hàn lên tiếng, Từ Kinh Lâm đã tranh trả lời trước, nhưng lại bị Vương Dung ở bên cạnh hung hăng nheo cho một trận. Từ Kinh Lâm nhìn cô gái nhỏ nhà mình nháy mắt liên tục, mới biết được mình lầm lời rồi.

Ngược lại, hai người kia lại không chú ý đến sự nháo động của hai người bên này.

Sau khi Thạch Mộc Hàn nghe xong, khóe miệng hơi nhếch lên, gật gật đầu ngầm thừa nhận.

“Viễn thượng hàn sơn thạch kính tà, bạch vân sinh xứ hữu nhân gia. Đình xa tọa ái phong lâm viễn, sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa (*). Nhất định là ba mẹ anh rất thích bài thơ này của Đỗ Mục, mới đặt cho anh cái tên này.” Ôn Tâm phân tích như thật.

(*) Bài Sơn Hành (Đi đường núi) của Đỗ Mục. Dịch Nghĩa: Xa trong núi lạnh, đường đá chênh chênh. Giữa nơi lừng lờ mây trắng có nhà người ở. Dừng xe ngồi ngắm cảnh rừng phong buổi chiều. Lá bị sương làm đỏ hơn cả hoa tháng hai. Dịch Thơ: Núi lạnh đường lên dốc đã tà. Trong mây lơ lửng một vài nhà. Dừng xe ngồi ngắm rừng phong thắm. Lá nhuộm sương thu đỏ tợ hoa.

“Tên này là do ông nội của anh đặt.” Về mặt của Thạch Mộc Hàn không chút biểu cảm nhả ra mấy chữ.

Trong phút chốc Ôn Tâm hóa đá tại chỗ, mà Vương Dung và Từ Kinh Lâm phía đối diện lại nhìn hai người với bộ dạng đang xem kịch vui. Bình thường bọn họ đều đã lĩnh giáo qua miếng lưỡi leo leo của Ôn Tâm kia, cuối cùng cũng xuất hiện một người khiến cho cô nàng phải cam chịu, nghĩ sao cũng cảm thấy rất buồn cười. Một lát sau Ôn Tâm mới lại phần chân tình thần nói tiếp: “Ra là vậy à, vậy nhất định là ông nội của anh rất thích bài thơ này rồi.”

Lần này, Thạch Mộc Hàn lại không phản bác lại, khóe môi hơi nhếch lên, “Vậy tên của em có nghĩa là gì.”

Khó khăn lắm mới thấy anh có hứng thú với tên của mình, Ôn Tâm xóc lại tinh thần ngay lập tức, “Trong tên của em Ôn nghĩa là ảm áp, Tâm là tình yêu, thế cho nên em đích thực là người có hai trái tim, hơn nữa còn vô cùng ảm áp.”

“À....” Ngón tay thon dài của Thạch Mộc Hàn chơi đùa với cốc nước thủy tinh một hồi, mắt vẫn nhìn phía trước hồ hững hờ nói.

Rõ ràng là anh ta hỏi cô, sau khi cô trả lời nhiệt tình như vậy thì đổi lại một chữ “À...” của người nọ, Ôn Tâm thật sự hơi phần uất, làm cho cô buồn bực giống như ăn bẻ môn canh (từ chối không cho khách vào nhà), bủn rủn ra sức ăn lẩu.

Bộ dạng thờ phỉ phỉ của Ôn Tâm, làm cho Từ Kinh Lâm và Vương Dung thấy buồn cười. Trái lại về mặt của cái người chọc tức cô vẫn hồ hững lạnh lùng, thông thả ăn lẩu.

Thình thoảng Ôn Tâm liếc mắt nhìn trộm người bên cạnh, sao trên đời này có thể có một người ăn lẩu cũng có thể ăn một cách ung dung thông thả như vậy chứ.

Nhưng mà cô không thể không thừa nhận, dáng vẻ của anh vô cùng đẹp, ngũ quan như được chạm trổ, góc cạnh rõ ràng, lúc giờ tay nhấc chân lộ ra thần thái tao nhã mạnh mẽ, quả thật là vật phát sáng thu hút sự chú ý của người khác.

Đúng ngay lúc cô đang liếc trộm anh, không ngờ anh cũng nghiêng đầu sang, trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau đó, cô giống như đứa nhỏ đang làm chuyện xấu bị người khác bắt được, ngay lập tức yếu ớt đẩy ánh mắt trôi dạt sang chỗ khác. Vì thế cô đã bỏ lỡ nụ cười tủm tỉm không không để phát giác trên khuôn mặt lạnh lùng anh tuần kia.

“Lát nữa chúng ta đi đâu đó chơi đi.” Hai mắt Vương Dung sáng rực, hỏi với vẻ mặt chờ mong.

“Đúng đấy, hai người các cậu là chủ nhà, thế nào cũng phải tiếp đãi bọn tôi cho tốt chứ.” Từ Kinh Lâm ngồi bên cạnh cũng thêm mắm thêm muối.

Lúc nào thì anh ta và cô lại biến thành “Hai người các cậu”, Ôn Tâm nghĩ như vậy nhưng vẫn nói: “Các cậu muốn đi chỗ nào hả?”

Vương Dung suy nghĩ một hồi rồi nói, “Không cần khu đồ lưu niệm gì đó, cũng không cần leo núi, tốt nhất là thú vị một chút, cũng không cần khu vui chơi, hai người các cậu có chỗ nào hay để giới thiệu không.”

“Vườn bách thú Hồng Sơn.” Ôn Tâm và Thạch Mộc Hàn nghe xong yêu cầu, lại cùng lúc nói ra câu trả lời. Nói xong, Ôn Tâm có cảm giác hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, có ba con quạ đen bay qua chậm chậm.

“Được à, vườn bách thú Hồng Sơn, quyết định vậy đi.” Vương Dung cao giọng reo lên, ánh mắt cong tí lên như trăng lưỡi liềm, bộ dáng hồn nhiên đó của cô vô cùng đáng yêu.

Về sau Ôn Tâm mới biết quyết định này không sáng suốt đến cỡ nào, thứ nhất lễ Giáng Sinh dạo chơi trong vườn bách thú với muôn vàn loài hoa đặc sắc, thứ hai Vương Dung là người cực kỳ yêu thích động vật nhỏ, vừa đến vườn bách thú thì người nọ giống như là đến Thiên đường vậy, lôi kéo Từ Kinh Lâm chụp ảnh bên này bên nọ, hoàn toàn không quan tâm đến cô.

Hai người kia ngọt ngọt ngào ngào, chàng chàng thiếp thiếp, chỉ còn lại Ôn Tâm và Thạch Mộc Hàn đi cạnh nhau, không khí có hơi gượng gạo.

Trầm lặng một lúc lâu sau, Ôn Tâm mới tìm được đề tài, “Thật ra lần trước em có xem anh chơi bóng rổ, em ở khoa Trung văn.”

“À....” Anh vẫn trả lời một cách lễ độ, trong lời nói lộ ra sự trong trẻo mà lạnh lùng.

Ôn Tâm không nói thêm nữa, lần đầu tiên cô sợ mình nói quá nhiều, làm cho người khác cảm thấy phiền chán.

Có lẽ anh cảm giác được sự trầm mặc của cô, đôi mắt sắc bén nhìn lướt qua bàn tay trắng nõn của cô, khóe môi nhếch nhẹ lên, “Nhẫn của em đẹp đấy.”

Một lúc sau Ôn Tâm mới phản ứng lại, nhìn đồng hồ tây cả buổi, xác định vài thước xung quanh không có ai, cô mới dám khẳng định anh đang nói chuyện với mình.

Cô có đeo một chiếc nhẫn ở ngón tay cái của bàn tay trái, thật ra thì cũng không có kiểu dáng gì, chỉ là một chiếc nhẫn bạc thôi, nhưng mà ai cũng khen nó đẹp hết, trước đây cô đều chảnh chọe nói là tại vì tay cô đẹp, nhưng mà bây giờ cô lại hơi thờ ơ, bởi vì chiếc nhẫn này vốn là của Quách Phi Nhiên, cô cảm thấy nó quá đẹp nên đã chiếm lấy, ngón tay cô quá nhỏ, chỉ có thể đeo vừa ngón cái thôi.

Dường như cô đeo lâu ngày nên cảm thấy hòa hợp, lâu lắm rồi cô không có để ý đến chiếc nhẫn này, thật ra thì có thể tháo xuống, nó cũng chỉ là đồ trang sức thôi.

“Cảm ơn đã khen.” Ôn Tâm trả lời một cách ỉu xiu, ánh mắt nhìn xa xa, nhìn qua là biết đang chất chứa đầy tâm sự rồi. Đây là lần đầu tiên Thạch Mộc Hàn chủ động nói chuyện với cô, nhưng không ngờ rằng trọng tâm chủ đề lại xoay quanh chiếc nhẫn mà bạn trai cũ đã tặng mình.

Đương nhiên Thạch Mộc Hàn đã nhận ra sự cô đơn chột lẻo rồi biến mất trong ánh mắt của cô, thông minh như anh thì cũng đoán được chiếc nhẫn kia bất thường.

“Tâm Tâm, cậu mau tới đây, con gấu trúc thật sự rất đáng yêu đó....” Vương Dung vừa nhảy nhót vừa gọi Ôn Tâm. Về mặt Từ Kinh Lâm tràn đầy cung

chiều nhìn Vương Dung.

Ôn Tâm chạy chậm đến bên cạnh hai người, còn Thạch Mộc Hàn thì thông thả đi theo sau lưng cô.

Sau khi nhìn thấy dáng điệu thơ ngây của con gấu trúc, bước đi của cô lập tức thay đổi, Vương Dung kéo Ôn Tâm đi phía trước, Từ Kinh Lâm và Thạch Mộc Hàn đi phía sau hai người.

Vương Dung nói thầm bên tai Ôn Tâm: “Tâm Tâm, Thạch Mộc Hàn cũng được lắm phải không, mình giao cho cậu một nhiệm vụ, thu phục anh ta.”

Ôn Tâm tròn mắt lờm cô, lo lắng quay đầu nhìn thoáng qua hai người phía sau, xác định bọn họ đã cách hai cô một khoảng nên không nghe được lời của Vương Dung, cô đỏ mặt nói khẽ: “Cậu nói bậy bạ gì đó, cái gì mà thu phục chứ, cậu không biết mình vừa thất tình không lâu à.”

“Loại người bạc tình bạc nghĩa như Quách Phi Nhiên, cái người đã vứt bỏ cậu kia, mau chóng vứt anh ta lên chín tầng mây đi.” Thật ra Vương Dung rất tức giận chuyện Quách Phi Nhiên âm thầm rời khỏi Ôn Tâm, đương nhiên một đại mỹ nữ như Ôn Tâm thì phải kết đôi với đại soái ca như Thạch Mộc Hàn rồi.

Ôn Tâm thở dài một hơi nói, “Đâu có dễ dàng như vậy.”

“Cách tốt nhất để quên một người là lập tức yêu một người khác đấy, không phải cậu thích nghe Trần Dịch Tấn hát sao, chẳng lẽ chưa từng nghe qua bài “Tình cảm thay đổi” của anh ấy sao.” Vương Dung thu hồi ý cười trên mặt, nghiêm túc nói. “Tâm Tâm, làm người quan trọng là nhìn về phía trước, hơn nữa mình thấy cậu cũng hơi có ý với Thạch Mộc Hàn á, không phải thế thì sao hôm nay cậu lại bất thường như vậy chứ.”

“Mình khác thường chỗ nào chứ.” Ngoài miệng thì Ôn Tâm không chịu thừa nhận, thật ra trong lòng đã rất rõ ràng, hôm nay nhất cử nhất động của cô đều đã lộ ra về không bình thường.

“Người nào đó cúi đầu dịu dàng, giống như đóa hoa sen nước e thẹn không chịu nổi gió lạnh.” Đôi mắt Vương Dung sáng ngời nhìn Ôn Tâm, tiếp tục trêu ghẹo.

Trong phút chốc hai gò má của Ôn Tâm ửng hồng, “Còn nói lung tung nữa xem mình có đánh cậu không.” Nói xong, Ôn Tâm đưa tay ra giả bộ như muốn đánh cô nàng.

Vương Dung là một người lanh lợi nhanh chóng trốn ra sau lưng Từ Kinh Lâm, la to: “Anh Kinh, cứu em.”

Hai người rượt đuổi đùa giỡn xung quanh Từ Kinh Lâm, chạy vòng quanh vài vòng, Ôn Tâm mất trọng tâm, suýt chút nữa té ngã trên đất, may mắn có một cánh tay mạnh mẽ rần chắc đỡ lấy cô.

Ôn Tâm mỉm cười với Thạch Mộc Hàn đã cứu cô một phen, “Cảm ơn.” Nhưng mà về mặt Thạch Mộc Hàn vẫn thờ ơ, nhún vai, trong ánh mắt dường như muốn nói: “Đi bộ cũng không được sao?”

Ôn Tâm cũng không để tâm, chỉ tức giận nói với Vương Dung: “Không nào loạn nữa.”

Đương nhiên Vương Dung biết cô không thật sự tức giận, ngay lập tức ló đầu ra từ sau lưng Từ Kinh Lâm, nũng nịu nói: “Tâm Tâm, đi thôi, chúng ta đi xem hươu cao cổ.”

Đi dạo rất lâu trong vườn bách thú, Vương Dung vẫn còn chưa thỏa mãn đã bị Ôn Tâm kéo ra ngoài, cô nàng còn lưu luyến với mấy con khi tinh nghịch cả buổi, lúc thì muốn xem cá heo biểu diễn, lúc thì muốn chụp hình với voi, thật sự nếu không kéo cô nàng ra ngoài thì đoán chừng bốn người bọn họ đều bị nhốt lại trong vườn bách thú luôn rồi.

Nhưng may mà vườn bách thú Hồng Sơn cách nhà ga không xa, bọn họ vẫn đuổi kịp chuyến tàu trở về Tô Châu.

Bốn người thông thả chạy tới nhà ga, sau khi ăn một bữa KFC mà Ôn Tâm và Vương Dung yêu thích nhất đến no nê, lại đứng đợi ở nhà ga. Ôn Tâm và Vương Dung ngồi cùng một chỗ, gần cách hành lang, Thạch Mộc Hàn và Từ Kinh Lâm ngồi đối diện với họ.

“Tâm Tâm, cân nhắc đến lời đề nghị của mình, chẳng lẽ cậu muốn làm Vương Bảo Xuyên chờ chồng trong đau khổ suốt mười tám năm sao.” Vương Dung vẫn không tha, suốt đường đi luôn thủ thủ với Ôn Tâm, khuyên cô thu phục anh chàng Thạch Mộc Hàn này.

Ôn Tâm mỉm môi, nói, “Biết rồi, để mình cân nhắc.”

Rốt cục cũng nghe được ý của Ôn Tâm, Vương Dung như trút được gánh nặng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hai người nhìn nhau cười, đồng thời nhìn sang Thạch Mộc Hàn phía đối diện.

Thạch Mộc Hàn không biết nội tình, đưa mắt nhìn sang phía đối diện, về mặt lạnh lùng, chỉ cảm thấy một cơn gió mát thổi qua sau lưng.

Lúc vào cửa soát vé, Ôn Tâm và Vương Dung đứng ôm nhau, trong mắt hai người đều đã lóng lánh nước, đáng về lưu luyến không rời, ngược lại Từ Kinh Lâm an ủi nói: “Sắp đến kì nghỉ đông rồi, về Tô Châu là gặp nhau rồi mà.”

Ôn Tâm vỗ vỗ lưng Vương Dung, nói: “Được rồi, mau vào đi.”

Vương Dung buông Ôn Tâm ra, đôi mắt đẹp nhìn Thạch Mộc Hàn, “Giao nhiệm vụ đưa Ôn Tâm trở về an toàn cho anh, anh phải chăm sóc tốt cho Tâm Tâm đó.”

Từ Kinh Lâm đứng bên cạnh cũng nói thêm vào, “Tầng đá, phiền cậu đưa Tâm Tâm về trường ha.”

Thạch Mộc Hàn không trả lời, ngược lại về mặt Ôn Tâm bắt đắc dĩ nói, “Minh cũng không phải là con nít.”

Thạch Mộc Hàn mỉm cười, rồi cuộc Từ Kinh Lâm và Vương Dung cũng đã vào cửa soát vé, vừa vào cửa Vương Dung quay đầu lại mấp máy môi ra hiệu với Ôn Tâm “Cố lên.”

Ôn Tâm gật gật đầu, mỉm cười với cô nàng. Vương Dung mới chịu kéo Từ Kinh Lâm đi vào trong.

Nhìn theo bóng dáng của họ, trong lòng Ôn Tâm chợt dâng lên một chút chua xót, nếu ngày đó cô gặp được Quách Phi Nhiên ở sân bay, có phải cũng sẽ đưa tiễn anh như vậy không, hay là không có chuyện như vậy. Nhưng mà trên đời này có rất nhiều chuyện đâu thể nào nói nếu như được.

Thạch Mộc Hàn liếc nhìn Ôn Tâm, có thể thấy rõ sự đau thương trong đôi mắt cô, lạnh lùng nói: “Đi thôi.” Sau đó đi về phía trạm xe buýt. Hôm nay anh không lái xe đến.

Trăng lưỡi liềm đang treo phía chân trời, xung quanh là một vầng sáng mờ mờ, hết sức mong lung.

Trên đường trở về, sau khi lên xe buýt, Ôn Tâm và Thạch Mộc Hàn đều trầm mặc.

Ôn Tâm mở cửa sổ ra, nhìn ra phong cảnh bên ngoài, gió thổi mái tóc dài phát phơ, chạm nhẹ vào gương mặt tuấn tú của Thạch Mộc Hàn, anh ngửi được mùi hương trong lành sạch sẽ trên tóc cô, có một loại cảm giác yên bình khó nói thành lời.

Thật lâu sau, Ôn Tâm mới chậm rãi nói, “Anh có cảm thấy ngay cả những cơn gió ở thành phố Nam Kinh này cũng đang ưu sầu hay không?”

“Nữ sinh khoa văn mấy em đều như thế này sao?” Mắt Thạch Mộc Hàn vẫn nhìn về phía trước, thờ ơ nói.

“Mẹ nó, chị đây chính là nữ thanh niên văn chương đấy không được à.” Vừa dứt lời, Ôn Tâm mới cảm thấy hối hận, trước đây chỉ cần có người nói nữ sinh khoa văn là kiểu thế này thế nọ, thì cô đều trả lời giống như vậy, bây giờ cô cũng nói ra một cách lưu loát rồi.

Thạch Mộc Hàn nhìn cô không nói gì, khóe miệng lạnh lùng lại nhếch lên thành một vòng cung đẹp mắt. Mà Ôn Tâm suýt chút nữa đắm chìm vào trong nụ cười mê hoặc đó, không thể tự kiềm chế, chỉ có thể làm bộ quay đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim lại đập điên cuồng.

Nụ cười ấm áp của anh, đủ để sưởi ấm cả trời đông giá rét của em.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7: Lớp học đêm

Editor: Thoa Xù

Gió đêm hơi lạnh, đèn lên rực rỡ, phủ lên bầu trời đêm đông giá rét cảm giác mát lạnh và bí ẩn.

Bởi vì đại học S là trạm cuối, cuối cùng trên xe buýt chỉ còn lại hai người Thạch Mộc Hàn và Ôn Tâm.

“Ghi số di động của anh cho em đi, lỡ như lần sau Vương Dung và anh Kinh Lâm đến, chúng ta có thể cùng đi đón, đúng rồi, sẵn tiện lưu số QQ luôn đi.” Trên chiếc xe buýt yên tĩnh, giọng của cô vang lên quá thanh tao kỳ ảo.

Ôn Tâm biết nhân vật như Thạch Mộc Hàn, chắc chắn sẽ không chủ động hỏi số điện thoại của cô, cho nên cô lấy di động của mình ra, đánh đòn phủ đầu, dường như sợ rằng qua tối hôm nay thì hai người sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

“Đưa di động cho anh.” Thạch Mộc Hàn không từ chối, cầm lấy di động Ôn Tâm đưa cho. Nhanh chóng lưu số di động của mình, còn thêm luôn số QQ, cuối cùng về mặt anh không biểu cảm gì nói một câu, “Anh không thường dùng QQ, anh chơi blog.”

“À...” Ôn Tâm gật gật đầu, nhận lại di động, cười thầm, nhưng mà trong lòng bỗng bề bề sóng dậy.

Xe dừng ở trạm cuối, hai người một trước một sau xuống xe.

Bóng đêm từ từ bao phủ, những cửa hàng gần trường học vẫn rất nhộn nhịp, vẫn còn rất nhiều sinh viên đi lại trong sân trường, anh rất phong độ đưa cô đến cửa ký túc xá nữ.

“Cảm ơn anh đã đưa em về.” Giọng của Ôn Tâm khe khẽ dịu dàng lay động hòa vào trong gió đêm.

“Hình như em quên rằng chúng ta cùng đường. Tạm biệt.” Anh nói một cách sâu xa, sau đó xoay người rời đi.

Ánh đèn chiếu xuống mờ mờ, cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng đang từ từ khuất xa của anh. Bóng dáng của anh bị kéo ra rất dài, có lẽ bóng dáng bị kéo dài của anh đêm nay đã lan tỏa khắp trong lòng cô, sau đó từ từ bén rễ nảy mầm.

Chỉ mong chúng ta thật sự đi chung một đường, chỉ mong thật sự còn có thể gặp lại. Ôn Tâm nghĩ như vậy, đứng lặng người rất lâu.

Mới lấy lại tinh thần, chuẩn bị về ký túc xá, vừa hay lại nhìn thấy Thang Mỹ Gia và Vương Mạo mới đi hẹn hò về, sau khi chào hỏi Vương Mạo xong, thì cô và Thang Mỹ Gia nói nói cười cười cùng nhau trở về ký túc xá.

Trở về ký túc xá, Trần Nhượng Khê đang chơi Phi xa, Triệu Tiểu Mẫn cũng vừa mới trở lại từ Vũ Hán, đang sắp xếp quần áo.

Ôn Tâm nhanh chóng rửa mặt cho xong, rồi trèo lên giường bật máy vi tính lên. Việc đầu tiên là vào QQ xem trang của Thạch Mộc Hàn.

Nick name của anh là Viên Đá Lạnh, Ôn Tâm thầm nghĩ đến bộ dáng lạnh lùng kia của anh, thật sự rất tương xứng với nick name này.

Đúng như lời anh nói, hoạt động trên trang của anh ít đến đáng thương luôn, album ảnh không có bức ảnh nào, bài đăng cũng rất ít, ngược lại trên bảng tin có rất nhiều nữ sinh nhắn lại, đêm nay cũng có người nhắn lại, Ôn Tâm mỉm cười, cô biết một nhân vật như anh thì chắc chắn có rất nhiều người yêu thích. Sớm biết như vậy cô nên nhắn tiện hỏi xin địa chỉ blog của anh mới phải, Ôn Tâm buồn bực bản thân mình ngu ngốc.

Sau đó một mình ngẩn ngơ nhìn trang cá nhân của anh thật lâu, cuối cùng lúc rời khỏi, cô vẫn vào phần lượt khách truy cập gần đây, xóa bỏ lịch sử ghé thăm của mình.

“Các cậu nói xem nếu sau khi chia tay, nhanh chóng thích một người khác, có phải là bạc tình lắm không vậy.” Ôn Tâm thản nhiên nói.

“Tâm Tâm, cậu có biến nha....” Thang Mỹ Gia đang tháo trang sức nhìn thấy dáng vẻ Ôn Tâm hơi trầm tư, tò mò hỏi: “Mau thành thật khai báo, cậu nhìn trúng người nào rồi hả?”

Ôn Tâm lập tức lắc đầu, thẳng nói: “Không có không có, chỉ là tùy tiện hỏi thôi mà.” Cô không xác định được rốt cuộc bây giờ trong lòng mình đang nghĩ gì.

“Tâm Tâm, mình cũng không tán thành cậu và Quách Phi Nhiên, tuổi xuân của một cô gái là không thể chờ được. Chờ đợi chính là một chuyện khiến người ta nguội lạnh và già nua nhất.” Thang Mỹ Gia trầm trọng nói với Ôn Tâm, kinh nghiệm tình cảm của cô nàng có vẻ phong phú, trong chuyện tình yêu chịu quá nhiều đau thương, cho nên có rất nhiều cách lý giải đối với chuyện tình yêu.

“Vậy không phải Tiểu Khê vẫn đợi Tiểu Phong Phong nhiều năm như vậy sao.” Ôn Tâm xoay người sang hướng Trần Nhượng Khê đang chơi Phi Xa.

Trần Nhượng Khê thầm mến một anh chàng tên là Châu Như Phong, cô nàng vẫn thân thiết gọi anh chàng này là Tiểu Phong Phong. Lại một lần, Tiểu Phong Phong của cô chia tay, tuyên bố trên QQ là tan nát cõi lòng vì cô gái kia, vậy mà cũng có thể khiến cho Tiểu Khê khóc như mưa, giống như cô nàng mới chính là người bị uất ức vậy.

Nếu là người bình thường không phải nên vui mừng sao, bây giờ bên cạnh anh đang không có ai khác, rốt cuộc mình cũng có cơ hội rồi, nhưng mà bạn học Trần Nhượng Khê lại không như vậy, cô thương anh nên chỉ muốn anh mãi mãi hạnh phúc, không muốn anh có một chút đau khổ nào.

Điều này đạt tới một mức độ quá cao rồi, thậm chí có rất nhiều người không thể hiểu được.

Mà lúc này Trần Nhượng Khê đã tạm ngưng trò chơi, nhìn Ôn Tâm, có hơi đau khổ nói: “Tâm Tâm, chuyện mình thích anh ấy đã trở thành một thói quen, thói quen mơ mộng về một người, cho nên dù trong cuộc sống của mình có xuất hiện một người con trai xuất sắc hơn anh ấy gấp trăm lần, trong mắt mình thì đã chấp nhận, nhưng mà mình lại không cam lòng chấp nhận. Đây là nguyên nhân mà đến giờ mình vẫn còn độc thân, cậu hiểu không?”

“Tiểu Khê, cậu chính là thần tượng của mình.” Ôn Tâm nhìn Trần Nhượng Khê bằng ánh mắt vô cùng sùng bái.

“Trời càng ngày càng lạnh, hay là nói chuyện tình yêu để sưởi ấm đi.” Lúc này Triệu Tiểu Mẫn vừa phơi quần áo trên sân thượng xong, mỉm cười bước vào, la to lên.

“Đi chết đi.” Ba người còn lại cùng nói ra, vô cùng ăn ý.

Ký túc xá cũng đã tắt đèn, may mà có điện dự phòng, cho nên mọi người bật đèn bàn lên, nhưng mà bốn người không tiếp tục nói về chủ đề vừa rồi nữa, mỗi người vội vàng làm việc riêng của mình, sau đó đều tắt đèn đi ngủ.

Đêm khuya mười hai giờ, bóng tối bao phủ ký túc xá. Ôn Tâm lặng lẽ nhớ đến cái tên Thạch Mộc Hàn, mỉm cười chìm vào giấc mộng. Cô từng nói, từ nay về sau tình yêu của cô sẽ thích ứng trong mọi hoàn cảnh, thế thì Thạch Mộc Hàn xuất hiện chính là ông trời đã ban cho cô một mối lương duyên rồi.

Ôn Tâm không thể không thừa nhận Thạch Mộc Hàn thật sự là cái tên khó đọc, đặc biệt là lúc cô dùng giọng Tô Châu để đọc cái tên này.

Bởi vì trong mấy ngày sau đó, Ôn Tâm luôn lẳng lẽ soi gương và đọc cái tên Thạch Mộc Hàn này. Biểu cảm gương mặt khác nhau, thẹn thùng, dịu dàng, bất cần, dí dỏm, làm bộ tức giận, lúc về mặt của cô nùng nịu đáng yêu gọi tên anh, giống như cái kính vạn hoa biến đổi thành vô số các kiểu hoa văn.

Bây giờ Ôn Tâm mới biết được thì ra tâm tư thầm mến một người là như vậy, e ấp giống như nụ hoa sắp nở vậy, mặc dù không biết có thể nở ra dưới ánh mặt trời như mong đợi hay không, nhưng vẫn chân thành và bướng bỉnh chờ đợi và chờ đợi, hi vọng cuối cùng có một ngày có thể tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng thuần khiết.

Thỉnh thoảng lúc cô vào học, sẽ chống cằm ngăn người nhìn chăm chăm vào bảng đen, tưởng tượng đến dáng vẻ lúc lên lớp của Thạch Mộc Hàn, anh chính là cái kiểu học sinh nghiêm túc thật sự vui đầu vào ghi chép bài vở sao? Hay là kiểu học sinh gục đầu xuống bàn để ngủ? Cô vô cùng tò mò về anh, rất muốn biết mọi thứ về anh, rất muốn rất muốn gặp lại anh.

Nhưng mà lại sợ đột nhiên gọi điện thoại cho anh thì quá đường đột, cho nên cô một mực chờ đợi có thể tình cờ gặp được anh trong cái sân trường nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ này, mỉm cười vẫy tay chào, sau đó nói: “Hi.”

Tâm tình chờ mong này, theo dai dẳng cho đến khi gần tới cuộc thi cuối kỳ, trở nên càng ngày càng sâu đậm.

Ngày hôm đó, ánh nắng mùa đông ấm áp nhẹ nhàng chiếu xuống rải rác trên hành lang lớp học. Buổi chiều đám Ôn Tâm có ba tiết Lịch sử văn học cổ đại, sau hai tiết thời gian nghỉ ngơi khá lâu, cho nên Ôn Tâm với vẻ mặt buồn ngủ chủ động đề xuất phải đi lấy nước giúp Triệu Tiểu Mẫn và Trần Nhượng Khê, sẵn tiện đi ra ngoài tản bộ.

Mỗi lần đi học, ba người các cô luôn luôn ngồi chung một chỗ, đến nỗi Thang Mỹ Gia tự nhiên sẽ ngồi cùng với Vương Mạo, ở trường đại học chỗ ngồi là tự do, không giống như lúc học tiểu học trung học, do thầy cô giáo thống nhất sắp xếp chỗ ngồi. Đôi khi thành tích có biến động, thầy cô giáo còn có thể nhiệt tình giúp bạn chuyển chỗ ngồi, đôi đến bàn có cùng thứ hạng. Ở trường đại học không bao giờ xảy ra chuyện như vậy, trừ khi mặt trời mọc ở hướng tây.

Vì thế Ôn Tâm cảm theo ba cái ly, mỗi cái có hình vẽ dễ thương khác nhau, chuẩn bị đi đến chỗ rẽ hành lang, cái khoảnh khắc tới trước cửa phòng học, trong lúc vô tình cô thoáng nhìn thấy bóng dáng cao lớn rần ròi từ phía cuối hành lang đang đi về phía bên này, bên cạnh anh còn có mấy nam sinh khác, cãi nhau âm ỉ, chỉ riêng anh đang cầm quyển sách, vô cùng bình thản, anh chính là cái kiểu khí thế này, không cần mở miệng nói đã có thể dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người khác rồi.

Tuy rằng luôn mong đợi cuộc gặp gỡ tình cờ như thế này, nhưng mà giờ phút này Ôn Tâm lại vô cùng khẩn trương, chỉ đứng lặng tại chỗ, hai má ửng hồng.

Anh càng lúc càng gần, tim của cô cũng đập càng nhanh.

Rõ ràng cô đã tưởng tượng ra cảnh gặp nhau như thế này vô số lần, rõ ràng đã luyện tập mấy ngày, rõ ràng muốn dùng một giọng điệu tự nhiên nhất để gọi ra cái tên này, nhưng mà ngay tại lúc anh đến gần thì cô chỉ cảm thấy cổ họng khàn đi, không phát ra được một tiếng nào. Có lẽ là cô không dám kêu lên, bởi vì sợ một khi kêu tên của anh, tất cả sẽ biến mất không còn dấu vết như ảo ảnh vậy, sau đó cô sẽ hồi tỉnh lại, nhắc nhở bản thân rằng đây chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi.

Cho nên cô tro mắt nhìn Thạch Mộc Hàn đi ngang qua cô, ánh mắt anh chưa từng dừng lại trên người cô một giây nào. Ngược lại mấy nam sinh bên cạnh anh lại xô xô đẩy đẩy, nhìn cô cười cười một cách mờ ám.

Không biết vì sao, Ôn Tâm cảm thấy hơi tức giận, bữu môi không thèm nhìn anh nữa, sau đó đi đến chỗ rẽ của hành lang, mau chóng mạng nước vào phòng học.

Cô giáo dịu dàng đang tha thiết chân thành giảng giải “Thượng tà” (*).

Ngã dục dữ quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Son vô lăng,

Giang thủy vi kiệt,

Đồng lôi chấn chấn,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dữ quân tuyệt!

(*) Raw là “上邪”, là bài thơ của Trung Quốc, có bản đề là “Thượng da”. Dịch nghĩa:

Hỡi trời! Ta nguyện được cùng chàng tương tri (yêu nhau)/ Duyên tình mãi mãi không dứt/ (Tới khi nào) Núi không còn đất/ Nước sông chưa cạn/ Mùa đông sắp chóp/ Mùa hè tuyết rơi/ Trời đất hợp làm một/ Mới dám cùng chàng chia lìa!

Ôn Tâm nghe sơ lược xong một hồi, tâm tư bay lên tới chín tầng mây rồi. Mỗi tiếng nói mỗi cử động của anh đều đã khắc sâu vào trong đầu cô, không gạt đi được, cô bị làm sao vậy, cái kiểu nhưng nhớ này, cái kiểu tâm tình này, trước giờ cô chưa từng trải qua.

Sau ba tiết học, ánh trời chiều chiếu xuống trường học yên bình và tĩnh lặng. Trên đường trở về ký túc xá, Ôn Tâm cầm sách trong tay, chậm rãi đi trước, nhưng mà rất ngu ngơ.

“Tâm Tâm.” Triệu Tiểu Mẫn gọi cô lại, đi bên cạnh gọi Ôn Tâm vô số lần, nhưng Ôn Tâm vẫn đắm chìm vào trong thế giới nhỏ bé của mình, hoàn toàn không nghe thấy.

“Chuyện gì?” Ôn Tâm phục hồi tinh thần, mỉm cười hỏi.

“Tâm Tâm, gần đây cậu rất kỳ lạ nha, luôn luôn ngẩn ngơ.” Trần Nhược Khê cũng nhìn ra mấy ngày gần đây Ôn Tâm rất khác thường.

“Không có nha.” Ôn Tâm thề thốt phủ nhận.

Triệu Tiểu Mẫn và Trần Nhược Khê nhìn nhau cười, cùng nhào vào cù Ôn Tâm. Ôn Tâm sợ tới mức liên tục xin tha, cô sợ nhất là cái này rồi.

“Được rồi, mình nói, thật ra hình như mình thích một người rồi.” Ôn Tâm yếu ớt nói.

Không thể nghi ngờ tin tức này như là một quả bom hạng nặng vậy, lúc này Triệu Tiểu Mẫn và Trần Nhược Khê đang bùng nổ: “Nói mau cậu thích ai rồi hả?” Giọng của Triệu Tiểu Mẫn lại có thể to như vậy, vừa hô lên câu này đã đưa đến vô số ánh mắt nghi ngờ ở xung quanh đó.

Ôn Tâm lướt đôi mắt đẹp một vòng xung quanh, vì hận không thể giết Triệu Tiểu Mẫn nên ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô nàng, sau cùng thở dài một hơi nói: “Trở về ký túc xá rồi nói sau.”

Triệu Tiểu Mẫn và Trần Nhược Khê bị Ôn Tâm lời kéo trở lại ký túc xá, Ôn Tâm kể lại chuyện cô gặp gỡ Thạch Mộc Hàn vào dịp giáng sinh vừa rồi, lại kể thêm chuyện lúc ở trường học, kể hết đầu đuôi ngọn nguồn cho hai người họ.

“Tâm Tâm, cái người cậu thích chính là cái người chơi bóng rổ, áo số bảy.” Giọng của Triệu Tiểu Mẫn đặc biệt ồn ào, khiến cho Ôn Tâm không kềm được trợn trắng cả mắt.

Ngược lại Trần Nhược Khê vô cùng bình tĩnh: “Tâm Tâm, vậy bây giờ cậu tính làm gì?”

“Thích thì theo đuổi thôi.” Ôn Tâm còn chưa trả lời, Triệu Tiểu Mẫn đã mở miệng nói trước, tính tình của cô nàng luôn hấp tấp như vậy.

“Thật ta mình cũng chưa xác định, với lại mình cũng không dám.” Ôn Tâm mím môi, nói một cách yếu xiu. Từ trước tới nay cô đều là công chúa nhỏ được mọi người vây quanh, đâu có chuyện tự hạ thấp mình, căng chân theo đuổi ngược lại như vậy.

“Cậu nhìn xem bây giờ cậu là bộ dạng gì rồi hả, đáng vẻ ngang ngược lúc tranh luận với bọn mình đâu rồi, rốt cuộc trước đây cậu làm thế nào để thu phục Quách Phi Nhiên.” Triệu Tiểu Mẫn buột miệng nói ra tên Quách Phi Nhiên, vừa dứt lời đã vội vàng che miệng, điềm đạm đáng yêu nhìn Ôn Tâm.

Nghe thấy tên Quách Phi Nhiên, Ôn Tâm cũng không có thay đổi gì, chỉ mỉm cười nói: “Bởi vì khi đó còn trẻ, mình thích nói chuyện phiếm, anh ấy cũng thích nói nên tự nhiên bọn mình thành một đôi thôi.” Rõ ràng trong lời nói lộ ra chút bất đắc dĩ.

Cô và Quách Phi Nhiên ở bên nhau thật sự là chuyện vô cùng tự nhiên, cùng ưu tú, cùng vượt trội, cùng kiêu ngạo, khi đó ở trong mắt mọi người, hai người như thể sinh ra là dành cho nhau, vì vậy họ thành một đôi, không có cái gọi là người nào theo đuổi người nào.

Đó là vào năm cuối cấp, chính là mùa xuân ấm áp, lúc tự học ban đêm, gió đêm khẽ thổi qua, mùi hoa xông vào mũi, anh và cô cùng dạo bước trên sân thể dục trống trải không người, bầu trời đêm treo lơ lửng một vầng trăng, tròn như thế, sáng như thế.

Đột nhiên Quách Phi Nhiên dừng bước lại, đôi mắt sâu sắc nhìn cô, nói: “Ôn Tâm, em có muốn làm bạn gái anh không?”

Cô ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt sâu sắc kia, dưới ánh trăng, vẻ đẹp của anh mê người đến như thế, dễ dàng khiến cho người ta đắm chìm vào như vậy, cô chỉ có thể gật đầu, gật liên tục giống như giả vờ vậy, sợ là anh không nhìn thấy.

Sau đó anh dịu dàng ôm cô vào trong lòng, đây là nơi bắt đầu câu chuyện của anh và cô.

Bây giờ Ôn Tâm ngẫm lại, chỉ đồ thừa cho ánh trăng lúc đó quá mập mờ, quá mông lung, làm cho người ta say mê, cũng làm cho người ta mất hồn lạc phách. Chả trách có người hát bài “Họa do ánh trăng gây ra” (*).

(*) Bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=VgNUAt0LnLE>

Triệu Tiểu Mẫn tự biết mình lỡ lời, cho nên không nói tiếp nữa, Trần Nhược Khê nhìn Ôn Tâm, tự nhiên nói: “Tâm Tâm, hãy là chính mình, bộ dạng bây giờ của cậu thật sự không giống cậu lúc bình thường chút nào.”

Ôn Tâm có vẻ đắm chiêu gạt đầu, lời của Trần Nhược Khê khiến cho cô bỗng nhiên thông suốt mọi chuyện.

Đột nhiên cô đứng dậy, nói: “Minh có việc ra ngoài một chút.”

Vừa nói xong, bóng dáng của cô đã vụt ra đầu cầu thang, sau lưng truyền đến tiếng của Triệu Tiểu Mẫn: “Tâm Tâm, kích động là ma quỷ.”

Ôn Tâm vui vẻ tươi cười, đòi người luôn luôn có một lần kích động vì yêu, không phải vậy thì đã uống phí một lần đến nhân gian này rồi.

Nhưng mà vừa xuống dưới ký túc xá, Ôn Tâm lại do dự, cô phải đi đâu tìm anh đây. Vừa rồi đi quá vội, cũng không mang theo điện thoại di động, lại không thể gọi điện thoại cho anh, cho nên cô tự nói với mình: “Minh đi loanh quanh ở sân trường, nếu hôm nay gặp anh ấy, mình sẽ thổ lộ ngay lập tức, nếu như không gặp, quyết định quên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8: Gặp bạn cũ

Editor: Thoa Xù

Hoàng hôn từ từ lảng xuống, Ôn Tâm bỏ hai tay vào trong túi, chậm rãi đi trên con đường mòn của trường.

Đi qua con đường hẹp quanh co, bên ngoài chính là sân bóng rổ, lúc này có rất nhiều nam sinh đang chơi ở đó, nhưng không có bóng dáng mà cô luôn nghĩ tới, cho nên Ôn Tâm ỉu xiu ngồi trên khán đài, nâng má ngẩn người, nhưng trước sau vẫn không gặp được anh.

Lúc này đèn đường đã sáng lên, dưới ánh đèn mờ nhạt dung nhan của cô lộ ra nét đáng yêu rung động lòng người.

Lúc này, đột nhiên cô cảm thấy ánh sáng trước mắt bị che khuất, vừa ngẩng lên thì thấy ba nam sinh mỉm cười nhìn cô.

“Bạn học, cậu tên gì? Lớn hơn à? Ở khoa nào?” Một nam sinh nhuộm tóc vàng nhìn Ôn Tâm, hỏi.

Ôn Tâm đã sớm xem kiểu bắt chuyện như vậy là bình thường, đứng dậy, lạnh nhạt nói, “Cho hỏi cậu đây đang tra hộ khẩu sao.”

“Trời lạnh như thế, một mình ngồi đây để làm chi? Bọn mình mời cậu uống nước được không?” Nam sinh kia lại từ tốn mở lời.

“Là Ôn Tâm sao.” Ôn Tâm chưa kịp từ chối, chợt nghe một giọng nam êm tai vang lên.

Ôn Tâm nương theo ánh đèn, nhìn thấy rõ người đi tới, mi thanh mục tú, đường nét rõ ràng, khoe miệng hơi nhếch lên, mặc một bộ đồ thể thao màu đen.

Người đó vẫn giống như trước đây, có một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, nhưng mà dường như đáng vẻ non nớt của cậu học sinh ngày trước đã được cởi bỏ, người đó đứng lại, cao hơn trước đây một chút, mang mắt kính gọng đen, cho nên cả người càng toát ra vẻ khí thế hơn, anh tuần chững chạc.

“Học trưởng.” Mấy nam sinh kia kính cẩn chào hỏi người vừa tới.

“Tuông Triết, sao anh cũng ở đây.” Ôn Tâm cũng vô cùng ngạc nhiên gọi người đó.

“Đúng thật là em à, Tâm Tâm, anh còn sợ mình nhận lầm người đó!” Tuông Triết cũng mỉm cười đáp lời, vừa nãy lúc chơi bóng anh thoáng thấy cô ở trên khán đài, đã lâu không gặp, cô càng ngày càng rạng rỡ.

“Học trưởng, hai người quen nhau sao?” Về mặt của ba nam sinh lúc này hơi ngượng ngùng.

“Đây là thanh mai trúc mã của anh.” Sau khi nghe Tuông Triết giới thiệu như vậy, Ôn Tâm bật cười.

Mấy nam sinh kia nghe xong, lập tức cười nói, “Học trưởng, bọn em vẫn còn lóp tự học buổi tối, đi trước đây.” Nói xong, ba người lập tức chạy mất dép. Trong đó có một người thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn hai người.

Tuông Triết là hàng xóm trước đây của nhà Ôn Tâm, lớn hơn cô hai tuổi, hai người cùng nhau lớn lên, thật sự có thể gọi là thanh mai trúc mã, nhưng mà sau này gia đình Tuông Triết chuyển từ Tô Châu đến Nam Kinh, bọn họ cũng mất liên lạc, nhưng thật sự không ngờ, hóa ra bọn họ đều thi vào đại học S, duyên nợ đời người chính là kỳ diệu như vậy, vậy mà họ lại gặp nhau ở đây.

Ôn Tâm đi xuống bậc thang, mỉm cười, “Tuông Triết, thật là khéo nha, vậy mà tụi mình lại học chung trường đại học, sao mấy tháng nay cũng chưa gặp anh ha, bây giờ anh đang học năm ba?”

Tuông Triết gật gật đầu, sau đó trêu chọc nói, “Đã lâu không gặp rồi, cô bé nước cũng trở thành đại mỹ nữ rồi. Cho nên mới nói người nên gặp thì sớm hay muộn gì cũng sẽ gặp được.”

Ôn Tâm trừng mắt với Tường Triết, lập tức nói: “Anh học khoa nào? Em học khoa tiếng Trung.”

“Kiến trúc, mấy cậu vừa này là đàn em trong khoa của anh, cũng là sinh viên năm nhất như em.” Tường Triết nhún nhún vai, điềm nhiên nói.

“A, em phải đến lớp tự học buổi tối rồi.” Lúc này Ôn Tâm mới ý thức được là không còn sớm nữa.

“Anh đưa người đi.” Tường Triết nói với giọng điệu thông thả, khiến cho người ta có cảm giác như ngập trong gió xuân.

“Anh không cần đến lớp tự học buổi tối sao?” Ôn Tâm hoài nghi nhìn anh.

“Chỉ có năm nhất mới đến lớp tự học buổi tối, không có tác dụng với sinh viên già tui anh.” Tường Triết mỉm cười trả lời.

“Vậy sau này phải nhờ học trưởng chiếu cố nhiều hơn rồi.” Ôn Tâm không nhịn được trêu ghẹo anh.

“Vậy thì phải xem em có ngoan hay không rồi, học muội.” Tường Triết đưa tay nheo nheo đôi má trắng nõn của cô, đây là động tác trước đây anh hay làm, cũng đã nhiều năm rồi, hai người vẫn nhìn nhau cười như trước kia, cũng không biết động tác này có gì kỳ lạ.

Từ sân bóng đi đến chỗ học mất chừng mười phút, trên đường đi Ôn Tâm và Tường Triết cười cười nói nói, xa nhau một khoảng thời gian gần năm năm, giữa bọn họ có rất nhiều chuyện để nói, không ngờ trong phút chốc đã đến cửa phòng học rồi.

Ôn Tâm mỉm cười chào tạm biệt Tường Triết, chậm rãi bước vào phòng học, thật ra trong phòng học vẫn chưa có ai, sau đó Bao Lam và bốn người bên ký túc xá của Lục Ngư cũng đến, ký túc xá của họ có tiếng chăm chỉ chịu khó. Ôn Tâm không mang theo cái gì hết, nhưng mà theo tình hình thường ngày, Thang Mỹ Gia sẽ mang theo mấy quyển tiểu thuyết tới lớp tự học buổi tối, Ôn Tâm thầm nghĩ rằng đợt lát nữa sẽ lấy một quyển đọc giết thời gian.

Đúng lúc này, Bao Lam đi về phía Ôn Tâm, mỉm cười vội về mặt không hề có ý tốt, “Sao cậu có thể đi cùng với chủ tịch hội học sinh khoa kiến trúc vậy?” Biệt danh của Bao Lam là thám tử, có thể nói cô ấy là người đứng đầu tin tức giải trí bát quái. Hồ sơ tài liệu về tuần nam nữ của ngôi trường này, cô ấy luôn là người dốc sức để nắm được tin tức đầu tiên.

“Cậu nói Tường Triết là chủ tịch hội học sinh à?” Ôn Tâm mở to hai mắt, về mặt nghi ngờ hỏi, sau đó suy nghĩ một chút, lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, Tường Triết vẫn luôn vô cùng ưu tú, từ nhỏ đã là tấm gương mà mấy vị phụ huynh trong tiểu khu muốn con cái nhà mình học tập theo, cũng là “Con nhà người ta” mà rất nhiều người hay gọi.

“Hai người có quan hệ quan hệ gì vậy? Nghe nói hiện tại anh ấy cũng chưa có bạn gái nha....”

Thấy vẻ mặt nghi ngờ sâu sắc của Bao Lam, Ôn Tâm yếu ớt giải thích, “Tụi mình lớn lên cùng nhau, anh ấy là anh trai hàng xóm”

“Woa, tin chân động nha, sao cậu không nói sớm?” Về mặt Bao Lam khó nén cảm giác hưng phấn, đây chính là một bất ngờ lớn.

Lúc này Ôn Tâm đột nhiên nghĩ đến, dựa vào trình độ bát quái của Bao Lam chắc là sẽ biết chút ít về Thạch Mộc Hàn rồi, “A Lam, cậu có nghe nói đến nhân vật số một Thạch Mộc Hàn chưa vậy?”

Bao Lam vừa nghe tên Thạch Mộc Hàn, tinh thần tỉnh táo lại ngay lập tức, mắt phấp phấp nói: “Hot boy của trường đó nha, sao mình có thể không biết chứ. Anh ấy là tay chủ lực của đội bóng rổ của trường đó, với lại vừa mới chia tay bạn gái.” Cô nàng dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Đúng rồi, anh cũng ở Tô Châu giống cậu đó. Ba là chủ tịch của hệ thống công ty máy tính nổi tiếng gì đó, mẹ là luật sư, gia cảnh rất nổi trội, mà nghe nói là từ năm nhất Thạch Mộc Hàn đã tự mình kinh doanh một công ty mạng, hình như là chi nhánh của công ty ba anh ấy.” Bao Lam hoa si say mê trong thế giới của mình.

Ôn Tâm à một tiếng, tò mò biết rõ rồi. Nhưng mà Bao Lam thì cứ như là vừa mới phát hiện ra một đại lục mới, không có ý định buông tha cho cô dễ dàng như vậy, không ngừng truy hỏi, “Tâm Tâm, cậu quen biết với anh ấy thế nào? Quan hệ của hai người là gì hả? Có phải cậu cảm thấy có hứng thú với anh ấy hay không?” Không cần nghi ngờ, đây là một thám tử vô cùng hiếu kỳ.

Ôn Tâm không ngừng tròn mắt với miệng lưỡi liến thoắng của cô nàng, sau cùng bị Bao Lam đưa ra câu hỏi oanh tạc liên tục, đến nỗi chống đỡ không được, thầm nghĩ sao mình lại ngốc như vậy, vậy mà đi đập mìn, may mắn là đám Triệu Tiểu Mẫn đúng lúc chạy tới, mọi người còn nói nói cười cười, chuyển sang những đề tài khác, lúc này mới được giải vây.

Khoảng thời gian tự học ban đêm cũng không mấy khó khăn, Triệu Tiểu Mẫn mang túi đến cho cô, cô vẫn chơi điện thoại. Tuy nhiên không gặp Thạch Mộc Hàn, khiến Ôn Tâm cảm thấy có hơi mất mát, nhưng mà niềm vui gặp lại bạn cũ cũng khiến cô cảm thấy không còn khó chịu như thế nữa.

Chuông tan học vang lên, lúc Ôn Tâm bước ra khỏi phòng học thì thấy Tường Triết đang đứng dựa vào bức tường trắng đối diện, anh đã thay quần áo khác, áo khoác lông đen làm cho làn da anh có vẻ vô cùng trắng, chỉ thấy anh bỏ một tay vào túi quần, dưới ánh đèn sáng rực, dáng vẻ của anh vô cùng đẹp trai, làm cho mấy cô nữ sinh xung quanh dừng chân nhìn ngó liên tục.

Tường Triết trông thấy Ôn Tâm, khóe miệng hơi nhếch lên, anh đi đến trước mặt cô, nói: “Anh dẫn em đến một nơi.”

Mặc dù Ôn Tâm hơi bất ngờ khi thấy anh tới đón mình, nhưng vẫn nói với Trần Nhượng Khê và Triệu Tiểu Mẫn bên cạnh, “Các cậu đi về trước đi, lát nữa gặp ở ký túc xá.”

Trần Nhượng Khê và Triệu Tiểu Mẫn nhìn Ôn Tâm, cười xấu xa, liên tục gật đầu, sau đó đẩy cô đến trước mặt Tường Triết.

Hai cô vội vàng rời đi, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh Ôn Tâm.

“Vừa gặp em vui quá nên quên hỏi số di động của em luôn rồi.” Tường Triết nói xa nói gần.

Ôn Tâm vỗ đầu một cái, vậy mà quên chuyện quan trọng như vậy, trường học lớn như vậy, có số điện thoại rồi không phải liên lạc sẽ dễ dàng hơn sao.

Hai người trao đổi số, về mặt Ôn Tâm nghi ngờ nhìn Tường Triết, “Anh muốn dẫn em đi đâu thế?”

Tường Triết khẽ mỉm cười, “Đi theo anh.” Anh cực kỳ tự nhiên dắt tay Ôn Tâm, đi về phía trước, đi thẳng đến tủ kính ở bên cạnh một phòng học mới dùng bước lại, Ôn Tâm thấy trong tủ kính trưng bày đó có một vài bức tranh.

Ôn Tâm liếc mắt một cái, lập tức bị một bức trong đó hấp dẫn rồi. Bức tranh là hình ảnh một cô nhóc dựa vào một cái cây nở đầy hoa trong vườn, an tĩnh nghỉ ngơi, gió thổi bay tóc của cô nhóc, bướm bướm nhảy múa tung tăng bên cạnh cô, hình ảnh duy mỹ không giống ở cõi trần gian. Dưới bức tranh này kí tên là Tường Triết.

“Em xem, anh đã giúp em tìm được một cái cây nở đầy hoa rồi.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên ở đây có hơi trong trẻo lạnh lùng, đặc biệt êm tai.

“Thì ra anh vẫn còn nhớ rõ.” Ôn Tâm vô cùng ngạc nhiên, trong lòng tràn ngập sự xúc động ấm áp.

Khi còn nhỏ, cô vẫn hay quần lầy Tường Triết, bảo anh tìm cho cô một cây cỏ thụ nở đầy hoa. Nhưng mà mãi đến khi anh dọn đi, anh vẫn chưa tìm được. Cho nên cô đôi khi không chịu ra ngoài tiễn anh, chỉ bám vào cửa sổ nhà mình nhìn ra, trốn ở phía sau rèm che, chảy nước mắt nhìn anh bước lên chiếc xe hơi màu đen, sau đó từ từ đi xa, từ đó cô không nhận được tin tức của anh nữa. Làm sao ngờ được sau nhiều năm như vậy, bọn họ cũng không còn là trẻ con vô tư không biết gì nữa, nhưng anh còn nhớ rõ yêu cầu vô lý của cô khi đó.

Tường Triết nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, nói: “Đương nhiên rồi.”

Ôn Tâm mỉm cười, nhưng mà đôi mắt sáng đột nhiên tập trung vào một bóng dáng thon dài ở gần đó.

Tại sao lại gặp anh vào lúc này, ở một nơi không thích hợp nhất, vào thời điểm không thích hợp nhất, trong hoàn cảnh không thích hợp nhất.

Ôn Tâm chậm rãi buông cánh tay đang nắm tay Tường Triết ra, ánh mắt dừng ở phía trước, tro mắt nhìn mãi cho đến khi anh thông thả đi ngang qua cô.

Tay cô nắm thật chặt thành quyền, từ đầu đến cuối vẫn không có dừng khi gọi anh lại, chẳng lẽ anh không nhận ra cô, không phải thế thì sao gặp nhau hai lần như vậy, anh đều không có chút ý tứ nào là muốn chào hỏi mình.

Tường Triết thấy đôi mắt lấp lánh của Ôn Tâm đột nhiên lại xuất hiện sự cô đơn, lại nhìn thấy bóng dáng dần dần khuất trong bóng tối kia, trong lòng dâng lên cảm giác bất an, nhưng anh vẫn ăn cần hỏi han, “Tâm Tâm, em không sao chứ?”

Ôn Tâm từ từ phục hồi tinh thần lại, yếu ớt trả lời: “Tường Triết, em hơi mệt, em muốn về ký túc xá.”

“Ừm, được, anh đưa em về.” Tường Triết dịu dàng nói.

Trên đường đi tĩnh lặng, Ôn Tâm cúi đầu không nói lời nào, Tường Triết cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cùng cô đi về ký túc xá.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi học đấy.” Sau khi đến ký túc xá của nữ sinh, Tường Triết khẽ cười nói.

Ôn Tâm gật gật đầu, “Em vào trước đây, tạm biệt anh.”

“Tâm Tâm” Tường Triết gọi cô lại, Ôn Tâm xoay người, đôi mắt sáng ngời nhìn anh. “Hôm nay có thể gặp lại em, anh rất vui.” Anh thu hồi ý cười, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Em cũng vậy.” Cô nở nụ cười xinh đẹp, dịu dàng như ánh trăng, vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Hai người nhìn nhau cười, Ôn Tâm quay người lại, đi vào ký túc xá. Tường Triết nhìn theo bóng lưng cô, khóe miệng hơi nhếch lên, thì ra mình và cô ấy gần nhau như thế, gần như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9: Tiếc niềm vui sót lại

Tối nay, lần đầu tiên Ôn Tâm hiểu được, cảm giác tất cả mong chờ tươi đẹp đều tan thành mây khói chỉ trong nháy mắt.

Cô chậm rãi trở về kí túc xá, mở cửa phòng, mới nhận ra trong phòng chật kín, những người ở phòng khác cũng đến phòng của các cô, không ngồi thì đứng, có vẻ như tất cả bọn họ đều đang chờ cô về.

Trên mặt bọn họ đều viết mười chữ: Thắng thán được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.

Thấy vẻ mặt tò mò của họ, Ôn Tâm biết lần này nhất định không thể thoát, nên uể oải ngồi xuống, những bạn học xung quanh bắt đầu hỏi như súng liên thanh.

“Tâm Tâm, chúng mình đều đang đợi cậu về đó.”

“Cậu và Tưởng Triết đang hẹn hò sao?”

“Các cậu không phải chỉ là quan hệ hàng xóm đơn thuần đúng không?”

“Tâm Tâm, không tệ. Dụ được khi nào vậy?”

Mọi người mỗi người một câu, ký túc xá vô cùng ồn ào. Thay vì để họ hỏi dồn, Ôn Tâm thà thắng thán để được khoan hồng, dù sao cô cũng không phải Gia Cát Lượng, không thể ngồi đàm đạo, huống chi bây giờ cô rất mệt mỏi.

“Được rồi, các cậu đừng ồn nữa.” Ôn Tâm nói lớn, cả phòng ký túc lập tức im phăng phắc. Cô nhìn mọi người, lạnh lùng nói, “Minh và Tưởng Triết cùng lớn lên từ nhỏ, sau này nhà họ chuyển đi, nên mất liên lạc, không ngờ hôm nay lại gặp lại ở trường, thật sự chỉ có vậy, các cậu đừng đoán mò nữa.”

Có thể do vẻ mặt cô rất bình tĩnh, thờ ơ, hoặc là do giọng điệu bất đắc dĩ của cô, mọi người không còn sôi nổi nữa, dù sao không ai không biết Ôn Tâm vừa mới thất tình không lâu.

Những người ở phòng khác từ từ rời đi, cả căn phòng vốn ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh. Thật ra Ôn Tâm không buồn chuyện sẽ không vui, bình thường cô cũng hay buồn dựa lê chuyện của người khác, nhưng tối nay cô thật sự lạc lõng, niềm vui vì gặp lại người quen cũ, sau khi bị Thạch Mộc hàn phốt lờ, hoàn toàn không còn vết tích.

Triệu Tiểu Mẫn, Trần Nhượng Khê và Thang Mỹ Gia đương nhiên nhận ra tâm trạng Ôn Tâm không tốt, nên cũng không chọc ghẹo nữa, Triệu Tiểu Mẫn ân cần hỏi han: “Tâm Tâm, cậu không sao chứ?”

Đây là câu cô được hỏi nhiều nhất sau khi thất tình, Ôn Tâm lắc đầu, “Minh không sao.”

Lúc này điện thoại của Trần Nhượng Khê đang phát radio, đúng lúc đang phát bài hát tiếng Anh Ôn Tâm thích nhất: “Better man“. Cô thích lời của bài hát này.

Send . someone . to . love . me

Hãy để ai đó đến yêu tôi đi

I . need . to . rest . in . arms

Tôi cần một vòng tay để dựa vào

Keep . me . safe . from . harm

Bảo vệ tôi khỏi những tổn thương

In . pouring . rain

Giữa cơn mưa xối xả

Give . me . endless . summer

Cho tôi ngày hè vô tận

“Các cậu nói xem một người đàn ông hoàn hảo là như thế nào?” Ôn Tâm chợt hỏi, khiến ba người còn lại cũng nghiêm túc tự hỏi lòng mình.

Thật ra mỗi cô gái đều hi vọng cuộc sống của mình có thể xuất hiện một người hoàn mỹ. Ôn Tâm vốn cho rằng hoàn mỹ ở đây không phải thập toàn thập mỹ, mà là yêu mình hết lòng, nhưng sau này mới nhận ra hoàn mỹ chứa rất nhiều nhân tố khác nhau.

“Nói như vậy quá trừu tượng, hay là lấy ví dụ cụ thể đi?” Lục Nhượng Hồng đang chơi Phi Xa, cô đã lên cấp 20, Ôn Tâm đã giúp cô thi bằng trung cấp, nên khi rảnh rỗi hai người thường cùng nhau chơi Phi Xa. Nhưng cả khi đang chơi Phi Xa, cô vẫn ra đề nghị đúng lúc.

“Hay là nói về mấy vị đại hiệp trong tiểu thuyết Kim Dung, Cổ Long đi.” Thang Mỹ Gia nằm trên giường đắp mặt nạ, lấy điện thoại gửi tin nhắn, vẫn không quên nói chuyện.

“Người mình yêu nhất đương nhiên là Trương Vô Kỵ nhà mình rồi.” Triệu Tiểu Mẫn tỏ vẻ tự hào.

“Trương Vô Kỵ quá nhu nhược, nếu không phải Triệu Mẫn dứt khoát như vậy, cậu ta đã sớm chạy cùng Chu Chi Nhược rồi.” Ôn Tâm bình tĩnh phân tích.

Triệu Tiểu Mẫn vốn định cãi lại, nhưng cân nhắc lại cũng thấy có lý, nên chỉ buồn bực hừ một tiếng, không nói gì, mắt nhìn sang phía hai người chưa phát biểu quan điểm.

“Mình thích Đoàn Dự, có thể xem là mỹ nam gian xảo.” Trần Nhược Khê suy nghĩ một lát, khẽ nói.

“Thật ra Đoàn Dự cũng rất đa tình, hơn nữa mỗi khi gặp được một cô gái dịu dàng, ba cậu ta đều nói là muội muội của cậu ta, ai mà chịu nổi cơ chứ?” Ôn Tâm nói xong, liên tục lắc đầu thở dài.

Lúc này Thang Mỹ Gia tháo mặt nạ xuống, lên tiếng, “Tâm Tâm, vậy cậu thấy đại hiệp nào mới được? Không phải Du Thủ Chi si tình Từ cô nương đấy chứ, tuy cậu ta rất si tình, nhưng cậu ta chỉ được cái đẹp mã, những người cậu chịu toàn thuộc team nhan sắc thôi.”

Ôn Tâm một tay nâng má, đảo mắt hai lượt, mới mở miệng: “Đương Quá và Tây Môn Tuyết quá lạnh lùng, Vi Tiểu Bảo, Sở Lư Hương và Lục Tiểu Phụng quá hoa tâm, Quách Tĩnh và Hư Trúc đều hơi ngốc, Kiều Phong quá trọng nghĩa khí. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy Tiêu Thập Nhất Lang được xem là hoàn mỹ.”

“Thật ra Tâm Tâm thích Ngô Kì Long, ha ha...” Triệu Tiểu Mẫn mới trừng tim đen, Ôn Tâm thích nhất Tiêu Thập Nhất Lang của Ngô Kì Long, xem mãi không chán.

Ôn Tâm nghe xong thì cười: “Đúng rồi đúng rồi, cậu có ý kiến gì không?”

Triệu Tiểu Mẫn vội lắc đầu tinh nghịch, nói không có ý kiến.

“Nhưng mà trong cuộc sống hiện thực tỷ lệ tìm được một người đàn ông tốt rất thấp.” Thang Mỹ Gia khẽ thở dài, không đành lòng nói nên sự thật này.

“Trong lòng mình, Tiểu Phong của mình là chàng trai hoàn mỹ duy nhất và mãi mãi.” Trần Nhược Khê tắt radio, thẹn thùng nói.

Mọi người nghe xong, giả vờ mắc ói.

“Tâm Tâm, không phải khi này cậu xuống lầu tìm Thạch Mộc Hàn sao? sao lại gặp Tường Triết?” Lúc này Triệu Tiểu Mẫn mới sực nhớ ra, hỏi: “À, vừa này mình xuống lầu là để cho khuây khỏa, không phải đi tìm Thạch Mộc Hàn, chỉ tình cờ gặp Tường Triết thôi.” Ôn Tâm nói nói không ngượng miệng, rõ ràng là cô muốn đi tìm Thạch Mộc Hàn, giọng điệu của cô rất nhẹ, cứ như đây không phải chuyện quan trọng gì, nhưng đây mới chính là nguyên nhân khiến cô cảm thấy hụt hẫng.

“Tâm Tâm, thật ra hai người kia xuất hiện rất đúng lúc. Cậu thấy thích ai hả?” Thang Mỹ Gia ngồi dậy, nói tiếp, “Cậu cần một tình yêu mới.”

“Tâm Tâm, không phải cậu nói có hơi thích Thạch Mộc Hàn sao? Thích thì phải theo đuổi chứ.” Triệu Tiểu Mẫn vẫn kiên trì.

Đúng lúc, gặp đúng người, vậy thì ngoài cổ gắng tiến tới, chính là cổ gắng tiến tới.

“Các cậu nói gì vậy? Sắp phải thi cuối kì rồi, mình không còn tâm trí nghĩ đến chuyện khác đâu, phải ôn tập thật tốt.”

Ba người còn lại hít vài hơi lạnh, sau đó ai làm việc nấy.

Khi cả phòng yên ắng, Ôn Tâm nằm trong chăn ấm, thầm nói trong lòng, Phi Nhiên, tất cả những gì chúng ta có, đều đã trở thành quá khứ. Em quyết định không đắm chìm trong hồi ức chờ đợi anh nữa, bởi vì anh không muốn em chờ, nên em cũng không có lí do để chờ đợi, nhưng em còn một lí do khác để không chờ anh nữa, em đã gặp một người khác khiến em động lòng rồi.

Gặp nhau cần may mắn, nhưng yêu nhau cần sự dũng cảm.

Đêm nay Ôn Tâm nhận ra muốn quên hẳn một người, đi tìm một tình yêu mới, phải cần một trái tim thật dũng cảm. Bây giờ dường như cô không còn quá nhiều dũng khí, nên cô thấy mình cần thời gian, tích lũy đủ dũng khí, sau đó đánh một trận lớn.

Bây giờ em chỉ có thể đem cảm giác này giấu thật sâu, từ từ hòa vào máu, dần dần tồn tại song song với hơi thở, sau đó mỗi lần em hít thở, sẽ thoáng ngừng xoay chuyển.

Kết quả cuối cùng là ngậm ngùi cho chính bản thân mình cũng được, như thiêu thân lao đầu vào lửa cũng được, em chỉ mong tình yêu của mình có thể rực rỡ như hoa mùa hạ, đẹp lặng thầm như lá mùa thu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Anh Không Phải Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

